

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΔΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
Οδός Πατησίων, αριθμός 3, παρά τῷ
τυπογραφείῳ τῆς «Κορίνθης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Λευκοφόρος, (μετὰ εἰκόνα;) μυθιστορία
Ουίλλημ Κόλλινς, μετάφρ. Χρ. Ἀννίνου. — Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, μυθι-
στορία Α. Δουμᾶ, μετάφ. Α. Σκαλίδου (Συν. καὶ τέλος). — Ἡ Λουομένη
Χανούμισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.). — Ῥονάλδος καὶ Μιζέττη,
ὑπὸ Albert Delpit μετάφρ. Αἰκατερίνης Ζίρκου. — Ὁ πειρασμός.

ΕΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: δρ. δ, ταῖς ἡμετέρας 6, τῷ ἑξαμηνίῳ 10
ΦΥΛΑΑ προηγούμενα λεπτά 20.
Αἰσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθιγᾶς εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμεου καὶ χαρτονομισμάτων

Εὐρέθην πρὸ τῆς θύρας τῆς μητρικῆς μου οἰκίας. (Σελ. 306).

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ
μετάφρασις Χαραλάμπους Ἀννίνου
ΕΠΟΧΗ ΠΡΩΤΗ

Ἐν τῇ παρουσίᾳ διηγήσει ἀρχεται
λαλῶν ὁ Βάλτερ Χαρτράιτ ἐκ
Κλέμεντς — Ἴν καθηγητῆς τῆς
ἰχθυογραφίας.

Α.

Ὅσα δύναται νὰ ὑποφέρῃ ἡ ὑπομονὴ
γυναϊκός, ὅσα δύναται νὰ κατορθώσῃ τὸ
θάρρος καὶ ἡ κερτερία ἀνδρός τοῦτο ἡ πη-
ροῦσα διήγησις θὰ ἐξιστορήσῃ.

Ἄν πᾶν συμβᾶν παρέχον ὑπονοίας ἢ
δύνατο νὰ διαφωτισθῇ διὰ τῶν περιπλό-
κων ὀργάνων τοῦ νόμου, καὶ ἂν τὰ τακτι-
κὰ ταῦτα ὄργανα ἠδύναντο νὰ τεθῶνιν
εἰς ἐνέργειαν διὰ νὰ ὀδηγήσωσι τὴν ἀ-
νάκρισιν μέχρι τοῦ πέρατος αὐτῆς χάρις
εἰς τὴν ἐξομαλυντικὴν ἐπίδρασιν τοῦ χρυ-
σοῦ ἐλαίου ἐν χρήσει μετρίᾳ γινομένην,
τὰ περιστατικὰ ἄτινα ἀνεύλισσονται εἰς
τὰς κατόπιν σελίδας θὰ εἶχον ἤδη προ-
καλέσει τὴν κοινὴν προσοχὴν, ἐξεγειρομέ-
νην προθύμως ἐκ τῆς ἐπὶ δικαστηρίου
δίκης.

Πλὴν ὁ νόμος, ἔν τισιν ἀναποφεύκτοις
περιστάσεσιν εἶνε καὶ δικτελεῖ ἐξηραλι-

σμένος πρὸς ἐξυπνέτησιν τῶν ἐχόντων
καλῶς ἐφωδιασμένον τὸ βελάντιον καὶ
οὗτος εἶνε ὁ λόγος δι' ὃν ἡμεῖς πρῶτοι θὰ
διηγηθῶμεν τὴν παρούσαν ἱστορίαν. Θὰ
μάθῃ αὐτὴν ὁ ἀναγνώστης ὅπως θὰ τὴν
ἤκουεν ὁ δικαστής. Ἀπὸ τῆς ἐκθέσεως
τῶν γεγονότων μέχρι τῆς λύσεως, κάμ-
μία οὐσιώδης περίστασις δὲν θ' ἀναφέρη-
ται ὡς ἐκ φήμης γνωσθεῖσα. Ἐνόσω ὁ
γράφων τὴν εἰσαγωγὴν οὕτως εἰπεῖν ταύ-
την καὶ ὅστις καλεῖται Βάλτερ Χαρτράιτ
θὰ εἶνε τὸ πρόσωπον τὸ μᾶλλον ἢ τὰ λοι-
πὰ δρῶν κατὰ τὰ ἐκτεθησόμενα συμβᾶντα,
ἢ διήγησις θὰ γίνηται ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ.
Εὐθύς ὡς φθάσῃ εἰς σημεῖον καθ' ὃ δὲν

θά δύναται πλέον νὰ λαλή μετὰ βεβαιότητος. θὰ διακόψῃ τὴν διήγησιν καὶ τὸ ἔργον τοῦτο θ' ἀναλάβωσιν—ἀπὸ τοῦ σημείου ἀφ' οὗ κατέλιπε τὴν διήγησιν μέχρι ἐκεῖνου καθ' ὃ θὰ δυνήθῃ νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ—ἕτερα πρόσωπα ἐπίσης κατὰ πολὺ ἀναμειχθέντα εἰς τὰ γεγονότα, δυνάμενα δὲ νὰ προσεγγώσῃ περὶ αὐτῶν μαρτυρίαν ἐπίσης ἀκριβῆ καὶ θετικὴν.

Οὕτω λοιπὸν, καθὼς πᾶν γινόμενον ἀδικημα διηγούνται ἐπὶ δικαστηρίου πλείστοι μάρτυρες, καὶ ἡ παρούσα διήγησις ἔσται ἔργον πολλῶν καλῶν καὶ τοῦτο ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ, ἦτοι διὰ νὰ πιστοποιηθῇ ἡ ἀλήθεια πάντοτε ὑπὸ τὴν εὐκρινεστέραν αὐτῆς καὶ μᾶλλον εὐνόητον ὄψιν καὶ διὰ νὰ φωτισθῇ ὑπὸ ζωηροτέρου φωτός ἢ σειρά τῶν ἀποτελούντων ἐν συνολῶν γεγονότων, ἀφοῦ τὰ μᾶλλον ἐνεχόμενα εἰς τὰ περιστατικὰ ταῦτα πρόσωπα θὰ παρέχωσιν ἀλλεπαλλήλως καὶ καθόσον ἕκαστον ἐπεισόδιον παρουσιάζεται πιστὴν διήγησιν τοῦ μέρους, ὅπερ ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἔσχει.

Ἀκούσατε λοιπὸν πρῶτον τὸν Βάλτερ Χαρτράϊτ καθηγητὴν τῆς Ἰχνογραφίας ἡλικίας εἴκοσι ὀκτὼ ἐτῶν.

Β'

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ Ἰουλίου. Οἱ μακροὶ καύσωνες τοῦ θέρους προσήγγιζον εἰς τὸ τέλος τῶν κατὰ πόνους ἐκ τῶν ἀνὰ τὰ λιθόστρωτα τοῦ Λονδίνου περιπλανήσεών μας ἠρχίζομεν πάντες νὰ ἐνευροπολώμεν τὰ ἄνωθεν τῶν ἐκ σίτου ἐσπαρμένων ἀγρῶν διερχόμενα νέφη καὶ τὴν παρὰ τὴν ἀκτὴν πνεύσαν δροσερὰν τοῦ φθινοπώρου αὐραν.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς ἐμέ, τὸν ταλαίπωρον, τὸ φθῆνον ἤδη θέρους μὲ ἐγκατέλιπε ἀρκετὰ ἐξησθενημένον, μετρίως εὐθυμον καὶ τέλος, ἀφοῦ πρέπει τὸ πᾶν νὰ εἶπω, ἐπίσης ἐσπερημένον χρημάτων ὅπως φυσικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων. Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος δὲν διέθεσα μετὰ τῆς αὐτῆς ὡς κατὰ τὸ σύνθημα σωφροσύνης τοὺς πόρους, οὗς τὸ ἐπάγγελμα μοὶ παρεῖχε. Ἐνεκα τῆς ἀπερισκεψίας μου δὲ ταύτης ἤμην ἠναγκασμένος νὰ διέρχωμαι ἐναλλάξ καὶ ἐν μεγίστη οἰκονομίᾳ τὸ φθινοπώρον ἐν τῇ ἀγροτικῇ οἰκίᾳ τῆς μητρὸς μου εἰς Χαμστεδ καὶ ἐν τῇ πενιχρᾷ εἰς τὴν πόλιν κατοικίᾳ μου.

Ἡ ἐσπέρα, ὡς ἐνθυμούμαι, ἦτο γαληνιαία καὶ σκυθρωπὴ ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ Λονδίνου ἦτο βαρυτέρα καὶ ἡ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ κινήσεις ὀλιγώτερον θορυβώδης ἢ ἄλλοτε. Ὁ ἀδιόρατος σφυγμὸς δι' οὗ ἡ ζωὴ κυκλοφορεῖ ἐντὸς τῶν φλεβῶν μας, ὡς ἐπίσης ὁ σφυγμὸς τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκεῖνου ἀστεως, τοῦ ἀποτελούντος τὴν εὐρεῖαν καρδίαν ὀλοκλήρου τῆς οἰκουμένης, βαθμηδὸν ἐκλύμενοι ἐξησθένουν συγχρόνως ἐφ' ὅσον ὁ ἥλιος κατήρχετο πρὸς τὴν δύσιν του. Παρήτησα τὸ βιβλίον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀφηρημένως εἶχον προσηλώσει ὀλοκλήρον τὴν προσοχὴν μου, καὶ ἐγκαταλείπων τὸ πενιχρὸν μου οἰκημα ἐπορεύθην πρὸς τὰ προάστεια, ἵνα ἀναπνεύσω τὸν δροσερὸν τῆς νυκτὸς ἀέρα. Ἦτο ἀκριβῶς μία ἀπὸ τὰς ἐσπέρας ἐκεῖνας, τὰς ὁποίας

διηροχόμεν κατὰ τὴν συνήθειάν μου μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς μου. Οὕτω διηροχόμεν τὰ βήματα μου πρὸς βορρᾶν κατὰ τὸ μέρος τῆς Χαμστεδ.

Πρέπει νὰ μνημονεύσω ἐνταῦθα, ἀφοῦ εἶμαι ὑπόχρεως πᾶν μέρος τῆς διηγήσεώς μου νὰ σαφηνίσω, ὅτι ὁ πατήρ μου, τὴν ἐποχὴν περὶ ἧς πραγματεύομαι, εἶχεν ἤδη πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀποθάνει. Ἐκ τῶν πέντε δὲ τέκνων τὰ ὁποία ἀφῆκεν, ἀπεμένονεν μόνον ἡ ἀδελφὴ μου Σάρα καὶ ἐγώ. Ὁ πατήρ μου ἦτο διδάσκαλος τῆς Ἰχνογραφίας, ἐργαζόμενος δὲ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας εἶχε καταστήσει ἀρκετὰ ἐπικερδῆς τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ. Ἡ περιφροντις τρυφερότης δι' ἧς περιέβαλλε πάντας τοὺς ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτωμένους τῷ εἶχεν ἐμβάλει ἀπὸ τῶν πρώτων τοῦ γάμου του ἐτῶν τὴν ἰδέαν νὰ θέσῃ κατὰ μέρος χρηματικὸν τιμὸν χάριν τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ. Οὕτω δὲ, χάρις εἰς τὴν φρόνησιν καὶ τὴν ἐξ ἴσου ἀξιοθύμαστον αὐτοῦ καρτερίαν, ἡ μήτηρ μου καὶ ἡ ἀδελφὴ μου εἶχον ἀπομείνει μετὰ τὸν θάνατόν του ἐν τῇ αὐτῇ εὐμαρείᾳ ἐν ἣ εὐρίσκοντο ἐν ὄσῳ ἔζη. Ἐγὼ ἐκληρονόμησα ἐξ αὐτοῦ τὰς σχέσεις καὶ τὴν πελατεσίαν του, δι' ὃ πολλοὺς λόγους εἶχον νὰ τῷ ὀφείλω εὐγνωμοσύνην, διότι τὸ μέλλον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τοῦ σταδίου μου μοὶ προσεμεδίει.

Αἱ μειλίχοι τοῦ λυκόφωτος αὐταύγειαι ἐμάρμαρον ἔτι ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν καταφύτων ἐκ περὶδος λόφων καὶ ἡ ἀποψὶς τοῦ Λονδίνου, ἦν τὸ βλέμμα μου ἐν ἀρχῇ ἐκ τῶν ἄνω περιέβαλλεν, ἐχάνατο εἰς τὸ βάθος ὡσεὶ βυθιζομένη εἰς βαθεῖαν σκοτεινὴν ἀβυσσον, ὅτε εὐρέθην πρὸ τῆς θύρας τῆς μητρικῆς μου οἰκίας. Μόλις εἶχον σύρει τὸ σύρμα τοῦ κώδωνος καὶ ἀμέσως ἡ θύρα ἤνοιξεν ἀποτόμως. Εἰς καλὸς μου φίλος, Ἴταλὸς τὴν καταγωγὴν, ὁ καθηγητὴς Πέσκας ἐνεφανίσθη πρὸ ἐμοῦ ἀντὶ τῆς ὑπηρετίας καὶ ὤρμησε περιχαρῆς πρὸς ἐμὲ ψαλμῶδων διὰ τῆς οἰκίας φωνῆς του καὶ τῆς ξενικῆς προφορᾶς τοῦ τὸ βρετανικὸν μας οἶρον.

Καὶ χάριν τοῦ ἀτόμου αὐτοῦ, καί, ἂν μοὶ ἐπιτρέπεται νὰ προσθέσω χάριν ἐμοῦ, ὁ καθηγητὴς δικαιοῦται νὰ παρουσιασθῇ πρὸς τοὺς ἀναγνώστας καθ' ὅλους τοὺς τύπους τῆς ἐθιμοταξίας. Ἡ τύχη ἄλλως τε ἐξέλεξεν αὐτὸν ὡς ἀφετηρίαν τοῦ ἀλλοκότου οἰκογενειακοῦ ἐπεισοδίου, ὅπερ εἰς τὰς σελίδας ταύτας ἐκτυλίσσεται.

Τὸν Ἴταλὸν φίλον μου ἐγνώρισα κατὰ πρῶτον εἰς τὴν οἰκίαν ἐπισήμων τινῶν ὑποκειμένων, εἰς ἃ οὗτος μὲν ἐδίδασκε τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν, ἐγὼ δὲ ἰχνογραφίαν. Πᾶν ὅ,τι περὶ τῆς παρελθούσης αὐτοῦ ζωῆς ἔμαθον, εἶνε ὅτι κατεῖχε θέσιν τινα ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Παδοῦσης, ὅτι εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ τῆς Ἰταλίας διὰ λόγους πολιτικῶν καὶ ὅτι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν διήγεν λιαν ἐντιμον βίον εἰς Λονδὶνον μετερχόμενος τὸν καθηγητὴν ξένων γλωσσῶν.

Ὁ καθηγητὴς Πέσκας δὲν ἦτο μὲν ἀκριβῶς εἰπεῖν νάνος—ἀφοῦ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἦτο τελείως ἀνεπτυγμένος—

ἦτο ὅμως τὸ μικρότερον ἴσως ἀνθρώπινον ὄν ἐξ ὄσων ἐγνώρισα. Ἀξιοπαράτητος ὡς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ αὐτοῦ ἦθος διεκρίνετο ἐπὶ πλέον, ἐκ τῶν κοινῶν ἀνθρώπων διὰ τοῦ ἀλλοκότου χαρακτήρος του. Ἡ δεσπόζουσα ἐν αὐτῷ ἰδέα ἦτο, ὅτι ὄφειλε κατὰ πάντα τρόπον νὰ δεικνύη τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ πρὸς τὸν τόπον, ὅστις τῷ παρέσχεν ἀσυλὴν καὶ τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς του, πρὸς τοῦτο δὲ πᾶσαν προσπάθειαν κατέβαλλεν ὅπως κατασταθῇ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον Ἄγγλος.

Ἐκτὸς τοῦ σεβασμοῦ ὃν πρὸς ὀλόκληρον τὸ βρετανικὸν ἔθνος ἐδείκνυε, φέρων μεθ' ἐκείνου καθημερινῶς κατὰ τὴν ἐπιτόπιον συνήθειαν ἀλεξιβρόχιον, περιβάλλον διὰ περισφυρίδων (γκέταις) τοὺς πόδας του καὶ φορῶν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λευκὸν πῖλον, ὁ καθηγητὴς ἐφιλοτιμεῖτο πάσας τὰς ἐξείας καὶ τέρψεις αὐτοῦ νὰ βυθίση συμφώνως πρὸς τὰς ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἰσχυριζόμενος ὅτι οἱ Ἄγγλοι, ὡς ἔθνος, διακρίνονται διὰ ζωηρὰς πρὸς τὰς ἀθλητικὰς ἀσκήσεις κλίσεως, ἐν τῇ ἀθωότητι τῆς καρδίας του, προσοικειοῦτο ἀμέσως πᾶσας τὰς ἱπποδρομικὰς ἢ ἄλλας παρ' ἡμῖν διασκεδάσεις, σταθερῶς, πεπεισμένος ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀποκτήσῃ καὶ αὐτὸς τὴν πρὸς τὰς ἐπιπόλους αὐτὰς ἐνασχολήσεις στοργὴν διὰ μικρᾶς τιμῆς μόνον τῆς θελήσεως αὐτοῦ ἐντάσεως, ἀπροάλλακτα ὡς κατάρθωσε νὰ συνειθίσῃ τὰς ἐξ ἴσου ἐθνικὰς περισφυρίδας καὶ τὸν λευκὸν πῖλόν μας. Τὸν εἶδον ποτὲ μετὰ θάρρους διακινδυνεύοντα θαρραλέως τὰ μέλη αὐτοῦ εἰς ἱπποδρομικὰς παιδιὰς καὶ εἰς ἐν παιγνίδιον κρίκει. Ὀλίγον μετὰ ταῦτα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐρριψοκινδύνευσε τὴν ζωὴν αὐτοῦ παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης πλησίον τῆς Βράϊτον.

Συνητηθήμεν αὐτόθι κατὰ τύχην καὶ ἐλουόμεθα ὁμοῦ. Ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ ἀσκήσεως συνηθεστέρας παρὰ ταῖς συμματριώταις μου ἢ παρὰ ταῖς λοιποῖς ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ἤθελον ἀναμφιβόλως περισσότερον προσεῖξαι εἰς τὸν Πέσκαν. Ἄλλ' ἀφοῦ πάντες, ὡς οἱ Ἄγγλοι, ἀρέσκονται νὰ κολυμβῶσι, δὲν μοὶ ἦλθε κατὰ νοῦν ὅτι καὶ τὸ κολυμβήμα ἦτο μίαν ἐκ τῶν ἀσκήσεων ἐκεῖνων, τὰς ὁποίας ἀτελῶς γνωρίζων, ὑπεκρίνετο ὅτι τὴν ἐγνώριζε καλῶς ὁ καθηγητὴς. Μετ' ὀλίγον ἀφοῦ ἐπροχωρήσαμεν ἐκ τῆς παραλίας, ἐννοῶν ὅτι ἀρκούντως εἶχον προηγηθῆ, ἐσταμάτησα ὅπως ἴδω τί ἀπέγεινεν ὁ φίλος μου.

Πρὸς μεγάλην μου ἐκπλήξιν καὶ μετὰ μεγαλειότερου φόβου παρετήρησα εἰς τὸ μεταξύ ἐμοῦ καὶ τῆς ἀκτῆς διάστημα δύο μικροὺς λευκοὺς βραχιόνας, οἵτινες ἐξέχοντες τῆς θαλάσσης, ἐκινούντο πρὸς στιγμήν εἴτα δὲ ἀπεκρύπτοντο ὑπ' αὐτήν. Ὁρμησα παρευθὺς πρὸς τὸν Πέσκαν ὁ δυστυχὴς ἀνθρωπίσκος συνεσπειρωμένος εἶχε βυθισθῆ ἐντὸς τῆς θαλάσσης, ἐφάνετο δὲ πολὺ μικρότερος ἢ ὅσος ἦτο πάντοτε. Μετὰ τινὰς προσπάθειάς κατάρθωσα νὰ τὸν κάμω νὰ συνέλθῃ καὶ τῇ βοηθείᾳ μου ἐξῆλθε τῆς θαλάσσης. Καθ' ὅσον ἀνελάμβανεν, ἐπανήρχοντο καὶ ὁ ὑπὲρ τῆς κο-

λυμβητικῆς τέχνης ἐνθουσιασμός του. Ἄμα δὲ ὁ τριγμός τῶν ὀδόντων του κατέπαυσε, μοὶ εἶπε ὑπομειδιῶν: «δι' ἄχως ἄλλο ἐμοῦδισα καὶ δι' αὐτὸ ἔπαθα αὐτὴ τὴν συμφορὰ».

Ὅτε ὅμως ἐντελῶς συνῆλθε, ἡ διαχυτικὴ καὶ θερμὴ μεσημβρινὴ φύσις του διέσπασεν ὅλους τοὺς φραγματοὺς τῆς Ἀγγλικῆς ἡμῶν ἐθιμοταξίας. Μὲ ὑπερεπλήρωσεν εὐχαριστιῶν, ἀνακραζῶν περιπικθῶς ἐν ὄλητῇ διακρινούσῃ τοὺς συμπατριώτας του ὑπεροβῆ, ὅτι ἔκτοτε ἡ ζωὴ του ἦτο εἰς τὴν διάθεσίν μου καὶ διεκέρυξεν ὅτι τότε μόνον θὰ ἐθεωρεῖτο εὐτυχῆς, ἐὰν παροῦσά ζετο περίστασις νὰ μοὶ προσφέρῃ καὶ αὐτὸς τοιαύτην ἐκδούλευσιν, τὴν ὁποίαν νὰ ἐνθυμοῦμαι καθ' ὅλον τὸν βίον μου.

Κατέβηλον πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως σταματήσω τὴν ἐκχειρίσιν τῶν δακρῶν του καὶ τὰς πρὸς ἐμὲ φιλοφρονήσεις μετ' ἐπιμονῆς ἀποδίδων εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν εὐθυμον ὅλως χαρακτῆρα. Καὶ ἐπέτυχον ἐπὶ τέλους νὰ ἐλαττώσω τὸ ἐπαχθὲς τῆς εὐγνωμοσύνης βάρους, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Πέσκακς ἤθελε καὶ καλὰ νὰ φορτώσῃ τοὺς ὤμους του. Δὲν προσέειπον δὲ τότε ποσῶς, ὅτι ξεμυλλε τόσον γρήγορα νὰ παροῦσασθῇ ἡ τόσον ἐπιθυμητὴ εἰς τὸν εὐγνώμονα σύντροφόν μου περίστασις, τοῦ νὰ μὲ ὑπηρετήσῃ καὶ αὐτὸς καὶ ὅτι ἤθελε δρᾶξῃται ταύτης μετὰ τσαύτης προθυμίας, ὥστε ἡ συμπεριφορὰ αὐτοῦ νὰ ἐπιφέρει ἀπροσδόκητον ἐπὶ ὀλοκλήρου τῆς ὑπάρξεώς μου μεταβολήν.

Ἐν τούτοις οὐδὲν ἀληθέστερον. Ἐὰν μὴ διέσωζον τὸν καθηγητὴν Πέσκακν ἐκ τῆς θαλάσσης, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δὲν ἤθελον συμμετάσχει εἰς τὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα ἐκτίθενται εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας σελίδας· οὐδέποτε ἴσως ἤθελον ἀκούσει τὸ ὄνομα τῆς γυναίκος, ἣτις πασῶν τῶν σκέψεών μου ἐπεκράτησε, ἣτις πάσας τὰς πράξεις μου διηθῆκε καὶ ὑπὸ τὴν κρατερὰν τῆς ὁποίας ἐπιρροὴν βυθίζω ἡδὴ πρὸς τὸν μόνον σκοπὸν τοῦ βίου μου.

Γ'

Ἡ φυσιογνωμίαν καὶ τὸ ἦθος τοῦ Πέσκακ κατὰ τὴν ἐσπέραν καθ' ἣν εὐρέθημεν ἀπέναντι ἀλλήλων πρὸ τῆς θύρας τῆς κατοικίας τῆς μητρός μου, ἤρουν αὐτὰ μόνον ὅπως ἐννοήσω ὅτι καὶ ἔκτακτον συνέβαινε. Ἀνωφελὲς ἄλλως τε ἦτο νὰ τῷ ζητήσω ἀμέσως ἐξηγήσεις. Συνεπέρανα παρευθὺς, ἐνῶ μὲ ἔσυρε διὰ τῶν δύο χειρῶν του πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας, ὅτι εἶχεν ἔλθει, κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐπίτηδες διὰ νὰ μὲ συναντήσῃ καὶ ὅτι εἶχε νὰ μοὶ ἀνακοινώσῃ ἰδιαιτέρως εὐάρεστους εἰδήσεις.

Εἰσῆλθον ἀμφοτέρω εἰς τὴν αἴθουσαν κατὰ τρόπον ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον πρὸς τὴν συνήθη ἐν παρομοίᾳ περιστάσει ἐθιμοταξίᾳ. Ἡ μήτηρ μου, καθημένη παρὰ τὴν ἀνοικτὴν θύραν, ἀερίζετο γελῶσα. Ὁ Πέσκακς ἔχαιρεν ἀείποτε παρ' αὐτῇ ἰδιαιτέρως εὐνοίαν καὶ ἡ ἀγαθὴ γυνὴ τῷ ἐπέτρπε καὶ τοὺς μᾶλλον ἀλλοκότους τρόπους συμπεριφορᾶς. Ὡς προσφιλῆς καὶ

ἀγαθὴ μου μήτηρ! ἀπ' ἧς στιγμῆς ἐννοήσεν, ὅτι ὁ μικρόσωμος καθηγητὴς ἠσθάνετο φιλίαν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς ἐμὲ. τῷ ἠνοῖξε τὴν καρδίαν της, τὸν ἠγάπα καὶ ἀπεδέχετο ὡς ἀγαθὰς, χωρὶς οὔτε κἂν νὰ προσπαθῇ νὰ τὰς ἐννοήσῃ, ὅλας τὰς αἰνιγματώδεις αὐτοῦ ἰδιοτροπίας.

Ἡ ἀδελφὴ μου Σάρα, καὶ περὶ μᾶλλον ἐλαφρὰ ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας της, ἐδείκνυτο ἐν τούτοις παραδόξως ἥττον εὐνοίαν πρὸς αὐτόν. Ἐξετίμα τὴν ἀγαθὴν καρδίαν τοῦ Πέσκακ, ἀλλὰ δὲν ἀπεδέχετο ἀνεξετάστως, ὡς ἔπραττε χάριν ἐμοῦ ἡ μήτηρ μου, αὐτὴν ὡς κατὰ πάντα ἀμεμπτον. Αἱ πρὸς τὰς ἐντοπίους ἔξεις κλίσεις της ἐξκνίσταντο κατὰ τῶν παραβάσεων, εἰς ἃς συχνάκις ἕνεκα τοῦ ιδιώματός του ὑπέπιπτεν ὁ Πέσκακς· διὰ τοῦτο ἠπόρει πῶς ἡ μήτηρ της ἐδείκνυε τοιαύτην οἰκειότητα πρὸς τὸν ἀλλόκοτον μικρόσωμον ξένον. Διὸ ἐνῶ ἡ μήτηρ μου ἐγέλα εὐθύμως, βλέπουσα ἡμᾶς τοὺς δύο εἰσορμῶντας εἰς τὴν αἴθουσαν μετὰ μαθητικῆς ἀταξίας, ἡ Σάρα δυσηρεστημένη καὶ τετραραγμένη συνῆθριζεν ἐκ τοῦ πατώματος τὰ συντρίμματα θραυσθείσης κύμβης, ἣν ὁ καθηγητὴς βιαίως εἰσερχόμενος εἶχε καταρρίψει.

— Καὶ ἐγὼ δὲν εἰζεύρω, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τί θὰ συνέβαινε, Βάλτερ, εἶπεν ἡ μήτηρ μου, ἂν ἐβράδυνες νὰ ἔλθης περισσότερο. Ὁ Πέσκακς ἦτο σχεδὸν τρελλὸς ἐκ τῆς ἀνυπομονησίας· καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἤμην σχεδὸν τρελλὴ ἐκ τῆς περιεργίας. Ὁ καθηγητὴς μᾶς φέρει θαυμασίους εἰδήσεις αἰτινες σὲ ἐνδιαφέρουν, καθὰ λέγει, εἶχεν ὅμως τὴν σκληρότητα νὰ μὴ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ μάθωμεν οὔτε λέξιν ἐξ αὐτῶν, πρὶν ὁ φίλος του Βάλτερ ἔλθῃ καὶ τὰς ἀκούσῃ!...

— Τί κακομοιριά! ἐχάλασεν ἡ δωδεκάς τώρα!... ἐπιθύριζε δυσθύμως ἡ Σάρα, ἐξκαλοῦσα νὰ συναζῇ τὰ συντρίμματα τοῦ θραυσθέντος σκεύους.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Πέσκακς, ὃν ἡ φαιδρὰ ταραχὴ του ἠμποδίζε νὰ ἐννοήσῃ τὴν ζημίαν ἣν προῦξένησεν εἰς τὰ ἐκ πορκελλάνης σκεῦη τοῦ μητρικοῦ μου οἴκου, μετέφερε μετὰ κόπου ὑπερμεγέθη ἀνακαυτικὴν ἔδραν ἐκ τοῦ ἄλλου ἄκρου τῆς αἰθούσης, ἣν ἐσκόπει νὰ χρησιμοποιοῦσῃ, ἀφοῦ εἶχεν ἐνώπιόν του ἀκρατῆριον, εἰς τὰς ρητορικὰς αὐτοῦ ἐπιχειρήσεις. Ἀφοῦ καταλλήλως τὴν ἐτοποθέτησε καὶ ἔστρεψε τὸ ἐρεισίωτον πρὸς τὸ μέρος ἡμῶν, ἀνῆλθε γονυπετῆς ἐπὶ τοῦ αὐτοσχεδίου ἐκείνου βήματος καὶ ἤρξατο λαλῶν μετὰ πινος συγκινήσεως πρὸς τὸ ἐκ τριῶν μόνον συγκείμενον ἀκρατῆριον ὡς ἐξῆς:

— Ἀγαπημένοι μου! — ὁ Πέσκακς μετεχειρίζετο πάντα αὐτὴν τὴν ἐπίκλησιν ἀντὶ τοῦ «σεβαστοῦ μου φίλου» ἢ ἄλλου πρκαπλησίου — εὐαρεστήθητε νὰ μὲ ἀκροασθῆτε τώρα. Ἦλθεν ἡ στιγμή... θὰ σὰς ἀνακοινώσω μίαν καλὴν εἰδήσιν. Θὰ ὀμιλήσω καὶ ὁ εὐαρεστότερος ὄλων, ἔμπορος, βουτηγμένος εἰς τὸ χρυσάφι, ἄλλοτε εὐμορφος ἀνὴρ, ἀλλὰ σήμερον ἕνεκα τῆς φαλακρότητός του καὶ τοῦ διπλοῦ του πάγωνος ὄχι κατὰ πάντα εὐεϊδής... Λοιπόν, νὰ ἰδῆτε! παραδίδω εἰς τὰς νεάνι-

λευτικῆς ἐκείνης παιδιᾶς καὶ ἀσπαζομένη τὴν φρασεολογίαν της.

— Θὰ ἰδῆς, μαμμὰ, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἡ Σάρα, ὅτι θὰ μᾶς καταστρέψῃ τὸ καλλίτερόν μας καθίσμα.

— Ἀνατρέχω εἰς τὸ πρκελλόν· ἀποτεινομαι εἰς τὸ εὐγενέστατον τῶν πλασμάτων, ἐξηκολούθησεν ὁ Πέσκακς, ὅστις ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ βήματος διηθῆκε πρὸς ἐμὲ τὸν ἀνάξιον, τὸν φλογερὸν ὑπακινεγμόν του. Ὅτε εὐρισκόμην νεκρὸς εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης (ἕνεκα αἰμωδιόσεως) τίς ἦλθε νὰ μὲ ἀναζητήσῃ; τίς μὲ ἀνέσυρε; καὶ τί εἶπον ἐγὼ, ὅτε ἀνέκτησα τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἐνδύματά μου;...

— Πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅσα ἔπρεπε βεβαίως, τὸν διέκοψα ἐγὼ, προσποιηθεὶς ἦθος ὅσον τὸ δυνατὸν ὀργίλον, διότι, ἐὰν ἐπ' ἐλάχιστον ἐνεθαρρυνον αὐτὸν ἐπὶ τοιοῦτου θέματος, θὰ κατέλιγεν εἰς ποταμὸν δακρῶν.

— Εἶπα τότε, ἐξηκολούθησεν ὁ Πέσκακς ὅτι ἡ ζωὴ μου θ' ἀνῆκεν διὰ παντός εἰς τὸν ἀγαπητόν μου φίλον Βάλτερ· αὐτὸ εἶπα καὶ αὐτὸ ἔπραξα. Εἶπα ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς, διὰ νὰ θεωρήσω ἐμαυτὸν εὐτυχῆ, ἔπρεπε νὰ εὕρω τὴν εὐκαιρίαν νὰ προσφέρω μίαν ἐκδούλευσιν εἰς τὸν Βάλτερ· διὰ τοῦτο ποτὲ δὲν ἠσθάνθην ἐν ἐμοὶ γαλήνην μέχρι τῆς εὐλογημένης ταύτης ἡμέρας. Καὶ τώρα, ἀνέκραξεν ὁ ἐνθουσιώδης ἀνθρωπίσκος μετὰ τῆς μᾶλλον ὀξείας αὐτοῦ φωνῆς, ἡ εὐτυχία ἐξέρχεται ἐξ ὅλων τῶν πόρων τοῦ σώματός μου, διότι μὰ τὴν πίστιν μου, μὰ τὴν ψυχὴν μου, μὰ τὴν τιμὴν μου, καὶ εὐρέθη ἐπὶ τέλους! Καὶ τώρα δὲν μοὶ ἀπομένει νὰ εἶπω εἰμὴ: Right! all right!

Ἀναγκαῖον κρινῶ καὶ πάλιν ν' ἀναφέρω ἐνταῦθα, ὅτι ὁ Πέσκακς ἤθελε νὰ ἐπιδεικνύηται ὅτι ἦτο ἀληθὴς Ἀγγλος καὶ εἰς τὴν γλῶσσάν μου καὶ εἰς τὸν καλλωπισμὸν καὶ εἰς τὰς διασκεδάσεις. Κρατήσας εἰς τὴν μνήμην του τινὰς τῶν συνήθων ἐν ταῖς μεταξὺ οἰκείων συνδιαλέξεις ἐκφράσεων, ἐστόλιζε τὴν ὀμιλίαν του ἀναρμόστως δι' αὐτόν, παραμορφῶν τρομακτικῶς τὴν προφορὰν καὶ καθιστῶν αὐτὰς ἀκαταλήπτους.

— Μεταξὺ τῶν μεγάλων οἰκιῶν τοῦ Λονδίνου εἰς ἃς μεταβίβω καὶ παραδίδω τὴν πάτριον γλῶσσάν μου, εἶπεν ὁ καθηγητὴς εἰσερχόμενος ἀνευ προοιμίου εἰς τὴν ἐξηγήσιν, ἣν μᾶς ἀφίσει ἐπὶ τοσοῦτον νὰ περιμένωμεν, εἶνε καὶ μίαν ἐξαιρετικῶς μεγάλην, κειμένη εἰς τὴν εὐρύχωρον ἐκείνην πλατεῖαν, ἣτις λέγεται *Portland*... Εἰξεύρετε ὅλοι ποῦ κεῖται;... Ναι, ναι!... *course of course!*... Εἰς αὐτὴν τὴν ὀρειαν οἰκίαν, ἀγαπημένοι μου, κατοικεῖ μίαν ὄραϊα οἰκονομία... Μία μητέρα ξανθὴ καὶ εὐσκαρὸς· τρεῖς κόραϊ εὐσκαρὸι καὶ ξανθοί, καὶ ἕνας πατήρ, ὅστις εἶνε ὁ ξανθότερος καὶ ὁ εὐσκαρότερος ὄλων, ἔμπορος, βουτηγμένος εἰς τὸ χρυσάφι, ἄλλοτε εὐμορφος ἀνὴρ, ἀλλὰ σήμερον ἕνεκα τῆς φαλακρότητός του καὶ τοῦ διπλοῦ του πάγωνος ὄχι κατὰ πάντα εὐεϊδής... Λοιπόν, νὰ ἰδῆτε! παραδίδω εἰς τὰς νεάνι-

δας τὰς καλλονὰς τῶν ποιημάτων τοῦ Δάντου καὶ—my soul bless my soul!—κάμμια ἀνθρωπίνη γλῶσσα δὲν δύναται νὰ ἐκφράσῃ πόσον αἱ καλλοναὶ τῶν ποιημάτων τοῦ Δάντου εἶνε ἀκατάληπτοι εἰς τὰς τρεῖς ἐκεῖνας χαριέσσας κεφαλὰς. Δὲν πειράζει ὅμως! ὅσα περισσότερα μαθήματα ἔχω, τόσον καλλίτερα πηγαινούν τὰ πράγματα. Θὰ ἰδῆτε τώρα!... Φαντάσθητε ὅτι σήμερον, κατὰ τὸ σύνθημα, παρέδιδον εἰς τὰς τρεῖς νεάνιδας. Εἶχομεν κατέλθει καὶ οἱ τέσσαρες μαζί εἰς τὸν Ἄδην τοῦ Δάντου, εἰς τὸν ἑβδομον κύκλον—ὅλοι οἱ κύκλοι, πρέπει νὰ εἰξεύρετε, ὅτι εἶνε ὡς νὰ μὴν εἶνε διὰ τὰς ζωνθὰς καὶ εὐσάρκους τρεῖς νεάνιδας—ἀλλ' ἄς εἶνε, εἰς τὸν ἑβδομον κύκλον εἶχον ἀρρωθῆ πλεον αἱ μαθήτριά μου, καὶ ἐγώ, διὰ νὰ τὰς ἀποσύρω ἐκεῖθεν, ἤρχισα νὰ ἀπαγγέλλω, νὰ σχολιάζω, νὰ ἐνθουσιάζωμαι ἀνωφελῶς, ὅτε ἤκουσα εἰς τὸν διάδρομον νὰ τρίξωσιν ὑποδήματα καὶ ἐνεφάνη ὁ πατήρ, μὲ τὴν φαλακρὰν του καὶ μὲ τὸν διπλοῦν του πώγωνα. Ἄ! ἀγαπημένοι μου, δὲν εἰξεύρετε πόσον πλησιάζει ἡ στιγμή ὅπου μᾶς ἐνδιαφέρει! Μὴν ἐξήντησα τὴν ὑπομονὴν σας; μήπως λέγετε κατὰ νοῦν: Ὁ Πέσκας ἀπόψε εἶνε πολὺ φλύαρος!...

Τὸν διεβεβαίωσαμεν ὅτι ἡ διήγησίς του ἦτο πλήρως ἐνδιαφέροντος καὶ ὁ καθηγητὴς ἐξηκολούθησεν:

— Εἰς τὴν χεῖρά του ὁ πατήρ ἐκράτει μίαν ἐπιστολὴν καὶ ἀφοῦ μᾶς ἐζήτησε συγνώμην, διότι μᾶς ἀνεκάλει ἀπὸ τῶν ὑποχρονίων χωρῶν εἰς τὰς χυδαίας ἀνάγκας τοῦ βίου, ἀπετάθη πρὸς τὰς τρεῖς νεάνιδας. Ὅπως ὅλοι οἱ Ἄγγλοι ὁσάκις προμιμᾶζονται, καθ' ὅσον γνωρίζω, ἤρχισε καὶ αὐτὸς μὲ ἐν ὦ! κεφαλαϊῶδες—ὦ! φιλάττη μου... εἶπεν ὁ ἔμπορος πρὸς τὴν μίαν, πρὸ ὀλίγου ἔλαβα μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν φίλον μου Μ... (τὸ ὄνομα δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι τώρα, ἀλλὰ δὲν πειράζει, θὰ τὸ ἐνθυμηθῶ κατόπιν) καὶ προσέθηκε: Ὁ φίλος μου μὲ παρακαλεῖ, νὰ τοῦ συστήσω κανένα καθηγητὴν τῆς ἰχνογραφίας, διὰ νὰ τὸν παραλάβῃ μαζί του εἰς τὴν ἐξοχὴν... My soul bless my soul! Μόλις τὸν ἤκουσα νὰ λέγῃ αὐτό, μοῦ ἤλθεν ἡ ὄρεξις νὰ τρέξω νὰ τὸν ἀγκαλιάσω, καὶ θὰ τὸ ἔκαμνα, ἂν εἶχα ἀνάστημα μεγαλειότερον... Ἄλλ' ἤρκεσθην ν' ἀναπῆδῃσω ἐπὶ τῆς ἑδρας μου. Ἦμην πολὺ ἀνήσυχος καὶ ἡσθανόμην τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκφρασθῶ, ἀλλ' ἐδέσμευσα τὴν γλῶσσάν μου καὶ ἄφησα τὸν ἔμπορον νὰ ἐξακολουθήσῃ. — Μήπως γνωρίζετε κανένα, εἶπεν ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὅστις συνέπτυσσε μεταξὺ τῶν δακτύλων τὴν ἐπιστολὴν τοῦ φίλου του, μήπως γνωρίζετε κανένα καθηγητὴν τῆς ἰχνογραφίας ἀξίον τῆς συστάσεώς μου; Αἱ τρεῖς νεάνιδες ἐκυττάχθησαν καὶ ἀπήντησαν κατόπιν (προομιμᾶζόμεναι, ἐννοεῖται, μὲ τὸ ἀπαραίτητον ὦ! κεφαλαϊῶδες)—ὦ! ὄχι, μπαμπά!... ἀλλ' ἰδοὺ ὁ κύριος Πέσκας, ὅστις ἤμπορεῖ νὰ σας δώσῃ πληροφορίας... Μόλις ἐγένετο λόγος περὶ ἐμοῦ, δὲν ἐκρατήθη. Ἡ ἀνά-

μνησίς σας, ἀγαπημένοι μου, μοῦ ἔρχεται ἀμέσως εἰς τὸν νοῦν: ἐγείρομαι ἀμέσως, ὡς νὰ εἶχε διαπεράσει κάτωθεν τὴν ἑδραν μου ὀβελός, φυτρώσας ἑξαφνὰ ἐκ τοῦ ἑδάφους, ἀπευθύνομαι πρὸς τὸν ἔμπορον καὶ τοῦ λέγω: Φιλάτε κύριε, ἔχω ἐγὼ εἰς τὴν διαθέσιν μου τὸν κατὰλληλον ἄνθρωπον, τὸν πρῶτον καθηγητὴν τοῦ κόσμου, συστήσατέ τον ἀπόψε ταχυδρομικῶς καὶ πέμψατέ τον αὐριον διὰ τοῦ ταχυδρομείου.— Σιγά, σιγά! ἀπήντησεν ὁ πατήρ, εἶνε ξένος ἢ Ἄγγλος; — Ἄγγλος ἀπήντησα, Ἄγγλος μέχρι μυελοῦ ὀστέων.— Εὐπόλητος; ἐξηκολούθησεν.

— Κύριε, τῷ ἀπήντησα ἐγὼ θυμωθεις ἐκ τῆς τελευταίας ταύτης ἐρωτήσεως ὡς προσβαλλούσης τὴν φιλοτιμίαν μου καὶ ἀφίνων πάντα τόνον οἰκειότητος κύριε, ἢ ἀθάνατος φλόξ τῆς μεγαλοφυίας φλέγει τὸ στήθος τοῦ Ἄγγλου αὐτοῦ καὶ, τὸ σπουδαιότερον, ἔφλεγεν ἐπίσης καὶ τὸ στήθος τοῦ πατρὸς του.— Ἀφήσατε αὐτὰ, ἐπανελάθεν ὁ ὑπέρπλουτος ἀλλὰ βάρβαρος ἔμπορος, ἀφήσατε τὴν μεγαλοφυίαν, κύριε Πέσκας: οἱ μεγαλοφυεῖς τότε μόνον εἶνε δεκτοὶ εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, ὅταν κέκτηνται καὶ ὑπόληψιν ἀρκετὴν ὡς ἄτομα... Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει μετὰ πολλῆς, πάρα πολλῆς εὐχαριστήσεως θὰ τὸν δεχθῶμεν... Ἐχει ὁ φίλος σας ἀποδεικτικὰ; καὶ ἐὰν ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ, δύναται νὰ προσαγάγῃ ἐπιστολὰς πιστοποιούσας τὴν ἀνεπίληπτον ἠθικὴν του; — Ἐπιστολὰς! εἶπα τότε ἐγὼ μετὰ κινήματος ἀφελούς, ἄ! my soul bless my soul! Θέλετε νὰ σας φέρῃ τόμους ἐπιστολῶν; Θέλετε χαρτοφυλάκια πλήρη ἀποδεικτικῶν;

— Ἐν ἡ δύο φθάνουν, ἀπήντησεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ γεμάτος ἀπὸ χρήματα καὶ φλέγμα. Ἄς μοῦ τὰ στείλῃ ὁμοῦ μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν του... Εἶτα ἐπανελάβε: Σιγά, σιγά, κύριε Πέσκας, πρὶν τρέξετε νὰ εὑρετὴ τὸν φίλον σας, καλὸν θὰ εἶνε ἴσως νὰ λάβετε μαζί σας ἐν γραμματίον... — Τί γραμματίον; τραπεζογραμματίον; ἀνέκραξα μετ' ἀγανακτισσεως δὲν δέχεται καθόλου χρήματα ὁ φίλος μου, ἐὰν πρῶτον δὲν τὰ κερδήσῃ διὰ τῆς ἐργασίας του.— Χρήματα; τραπεζογραμμάτια; ποῖος σας ὠμίλησε περὶ αὐτῶν, ἐπανελάθεν ἐκπληκτος ὁ πατήρ ἐν γραμματίον... δηλαδή μίαν σημείωσιν ἠθελα νὰ σας εἶπω περὶ τῶν καθηκόντων καὶ τοῦ μισθοῦ τῆς θέσεώς του. Ἐξακολουθήσατε τὸ μαθημά σας, κύριε Πέσκας. Θὰ κάμω ἐγὼ μίαν σημείωσιν ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ φίλου μου... Καὶ εὐθὺς ὁ πλούσιος ἔμπορος κἀθηται πρὸ τῆς τραπέζης διὰ νὰ γράψῃ, ἐνῶ ἐγὼ μετὰ τῶν τριῶν θυγατέρων του κατέρχομαι ἐκ νέου εἰς τὸν Ἄδην τοῦ Δάντου. Μετὰ δέκα λεπτὰ ἡ σημείωσις εἶνε ἐτοιμὴ καὶ εἰς τὸν διάδρομον ἐκ νέου τρίξουν τὰ ὑποδήματα τοῦ πατρὸς ἀπερχομένου. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης, μὰ τὴν πίστιν μου, μὰ τὴν ψυχὴν μου, μὰ τὴν τιμὴν μου, ἤμην ἔξω φρενῶν σχεδόν. Ὁ χαρμόσυνος λογισμὸς, ὅτι ἤρπασα τὴν εὐκαιρίαν καὶ ὅτι

τὸ πρὸς τὸν ἀριστον τῶν φίλων μου χρέος ἠδύνατο νὰ θεωρῆται ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης πληρωμένον, μοὶ ἐζάλιζε τὸν νοῦν, μ' ἐμέθυσκεν. Πῶς κατάρθωσα νὰ ἐξαγάγω τὰς τρεῖς νεανίδας καὶ τὸν ἐαυτὸν μου ἀπὸ καταθρόνια, πῶς κατόπιν ἐτελείωσα γρήγορα τὰς ἄλλας μου ἐργασίας, πῶς κατεβρόχθισα ἀσυνειδήτως τὸ λιτόν μου δεῖπνον τὴν ἐσπέραν δὲν εἰξεύρω! Ἐνας κάτοικος τῆς Σελήνης εἴμπορεῖ νὰ σας τὸ εἶπῃ καλλίτερα ἀπὸ ἐμέ. Τὸ σπουδαῖον εἶνε ὅτι ἔφθασα ἐδῶ, ὅτι κρατῶ εἰς χεῖράς μου τὴν σημείωσιν τοῦ ἔμπορου, γεμάτος ζωὴν, θερμὸς ὡς πῦρ. εὐτυχέστερος ἀπὸ βασιλέα... Ἄ, ἄ, ἄ!... Right-right-right, all right!

Καὶ ὁ καθηγητὴς ἐπισείων τὴν σημείωσιν περὶ ἧς ἐλάλει, ἐπεράτωσε τὴν δημηγορίαν του δι' ἐξυτάτης φωνῆς.

Μόλις ἐτελείωσεν, ἠγέρθη ἡ μήτηρ μου τὰς παρειὰς ἔχουσα ἐρυθρὰς καὶ τὰ ὄμματα λάμποντα ἤρπασε μετὰ ζωηρότητος τὰς χεῖρας τοῦ ἀνθρωπίσκου καὶ τῷ εἶπε:

— Ἀγαθὴ καὶ ἀγαπητὴ Πέσκας, οὐδέποτε ἀμφέβαλα περὶ τῆς εὐλοκίνοῦς ἀγάπης σου πρὸς τὸν Βάλτεο, ἀλλὰ τώρα πειθόμαι ἔτι μᾶλλον.

— Τῷ ὄντι, χάριν τοῦ Βάλτεο, εἴμεθα πολὺ ὑποχρεωμένοι πρὸς τὸν καθηγητὴν κύριον Πέσκαν, ἔκρινε πρέπον νὰ προσέβῃ ἡ Σάρα, καὶ ταῦτα λέγουσα ἠγείρετο ἡδὴ διὰ νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν ἑδρὰν τὴν χρησιμεύσαν ὡς βῆμα εἰς αὐτόν· παρατηροῦσα ὅμως, ὅτι ὁ Πέσκας, ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ του, ἠσπάζετο τὰς χεῖρας τῆς μητρός μου, ἀνέλαβε σοβαρὸν ἦθος καὶ ἐκάθησεν ἐκ νέου.

« Ἀφοῦ ὁ μικρόσωμος αὐτὸς ἄνθρωπος φέρεται τόσον οἰκίως πρὸς τὴν μητέρα μου, πῶς θὰ φερθῇ πρὸς ἐμέ; »

Ἡ ἀλήθεια φαίνεται πολλάκις εὐκρινῶς ἐκ τῆς μορφῆς: ἀναμφιβόλως δὲ τοιοῦτος ἦτο ὁ λογισμὸς τῆς Σάρας, ὅτε ἐκάθησεν ἐκ νέου εἰς τὴν ἑδρὰν τῆς.

Ἄν καὶ μὲ συνεκίνουν τὰ αἰσθήματα, ἄτινα ὑπηγόρευσαν εἰς τὸν Πέσκαν τὴν τοιαύτην διαγωγὴν, δὲν ἠσθανόμην οὐχ ἦττον πρὸ τοῦ νέου ἐκεῖνου σταδίου, τοῦ διανοιγομένου ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου τὴν χαρὰν, ἣν ὤφειλε νὰ μοὶ προξενήσῃ. Διό, ὅτε ὁ καθηγητὴς ἀπέκαμεν ἀσπαζόμενος τὰς χεῖρας τῆς μητρός μου καὶ ἀφοῦ θερμῶς τὸν ἠὲχαρίστησα διὰ τὴν ὑπὲρ ἐμοῦ μεσολάβησίν του, τῷ εἶπα, νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ διέλθω τὴν σημείωσιν, ἣν ὁ πλούσιος ἔμπορος συνέταξε, διὰ νὰ μοὶ τὴν διαβιβάσῃ.

Ὁ Πέσκας ἔτεινε πρὸς ἐμέ τὸ ἔγγραφο μετὰ κινήματος θριαμβευτικοῦ.

— Ἀνάγνωσε! μοὶ εἶπεν ὁ ἀνθρωπίσκος μετὰ μεγαλοπρεπείας: τὸ ἔγγραφο εἶνε σαφέστατον, σοῦ τὸ ἐγγυῶμαι.

Οἱ ὄροι πράγματι ἦσαν ἐκτεθειμένοι μετὰ πολλῆς σαφηνείας καὶ ἀκριβείας. Ἡ σημείωσις μ' ἐπληροφόρει:

« Πρῶτον.— Ὅτι ὁ κύριος Φριδερίκος Φαίρλη ἐκ Λίμμεριτζ Χάους τῆς Κώμ-βερλανδ ἐπεθύμει νὰ προσλάβῃ εἰς τὴν ὑ-

πηρεσίαν του ἑνα καθηγητῆν τῆς ἰχνογραφίας ἔμπειρον, διὰ τὸ δικάστημα μιλίων τεσσάρων ἐκτρέφωθεν ἐξοφραλισμένον.

Δεύτερον. — Ὅτι ὁ καθηγητὴς οὗτος ἔμελλε νὰ ἐκπληρώσῃ διπλὴν ἀποστολὴν· τουτέστι θὰ ἐξεγύμναζε τὰς δύο νεάνιδας μαθητρίδας αὐτοῦ εἰς τὴν τέχνην τῆς ὑδατογραφίας, κατόπιν δὲ θ' ἀφιέρου τὰς τοιαύτας μετὰ τὸ μάθημα ἀπομενουσας εἰς αὐτὸν ὡρὴν σχολῆς εἰς τὴν ἐπιδιόρθωσιν καὶ ταξινομήσιν πολυτίμου συλλογῆς σχεδιογραφημάτων, ἧτις πρὸ καιροῦ ἔκειτο ἐν ἀταξίᾳ καὶ ἦτο περὶ μελημένη.

Τρίτον. — Ὅτι ὁ μισθὸς ὁ προσφερόμενος εἰς τὸ ἄτομον τὸ ἀναλαμβάνον τὰς ὑποχρεώσεις ταύτας καὶ καταλλήλως ἐκπληροῦν αὐτάς θὰ συνίστατο εἰς τέσσαρας γυνείας καθ' ἑβδομάδα· πρὸς τοῦτοις ὁ ἀναδεχόμενος, θὰ κατώκει εἰς Λέμμεριτζ Χάους ὅπου θὰ ἐτρέφετο καὶ θὰ προσφέρουτο πρὸς αὐτὸν μετὰ πάσης περιποιήσεως.

Τέταρτον καὶ τελευταῖον. — Ὅτι πᾶς ὁ προσφερόμενος διὰ τὴν θέσιν ταύτην ὤφειλεν ἀνυπερθέτως νὰ προσαγάγῃ τὰς ἀρίστους καὶ ἀσφαλεστάτας μαρτυρίας περὶ τῆς ἰκανότητος καὶ τῆς ἠθικότητος αὐτοῦ. Αἱ περὶ τούτου ἀποδείξεις ἐπικυρωθήσονται παρὰ τοῦ δικυμένου ἐν Λονδίῳ φίλου τοῦ κυρίου Φαίρλη, πρὸς ὃν ἐδόθη πληρεξουσιότης νὰ διεκπεραιώσῃ τὰς διαπραγματεύσεις.

Τῇ σημειώσει ταύτῃ εἶπετο τὸ ὄνομα καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ ἐν τῇ πλατείᾳ Πόρτλανδ κατοικοῦντος ἐμπόρου, εἰς οὗ τὴν οἰκίαν περὶεδίδο τὴν ἰταλικὴν ὁ Πέσκας.

Ἡ προσφερομένη μοι θέσις εἶχε καὶ τὴν εὐχάριστον αὐτῆς ὄψιν. Κατὰ πάντα τὰ φαινόμενα, τὸ ἐπαγγέλμα μου θὰ ἦτο ἀκοπον ἐνταύτῳ καὶ εὐχάριστον· ἔμελλον νὰ τὸ ἀναδεχθῶ κατὰ τὸ φθινόπωρον, ἐποχὴν τοῦ ἔτους καθ' ἣν εἶχον τὰς ὀλιγοτέρας ἀσχολίας. Ὁ μισθός, καθόσον ἐξ ἰδίας πείρας ἠδυνάμην νὰ κρίνω, ἐχορηγεῖτο μετ' ὑπερβολικῆς γενναιοδωρίας. Ταῦτα πάντα ἀνελογιζόμενος αἰσθάνομενος ὅτι θὰ ἦτο εὐτύχημα ἂν κατάρθουν νὰ ἐξασφαλίσω τὴν ἐμπιστευτικὴν ἐκείνην θέσιν· καὶ ὅμως μόλις ἀνέγνωσα τὸ ὑπόμνημα, ἠσθάνθη ἀνεξήγητον ἀπέχθειαν ἐμποδίζουσαν με ἀπὸ τοῦ νὰ προβῶ. Οὐδέποτε, εἰς καμμίαν τοῦ καθηγητικῆς μου βίου ἐποχὴν εἶδον τὸ καθῆκόν μου νὰ περιστη εἰς πάλιν κατὰ τῶν ὀρέξεών μου, πάλιν τὸσον ἐπώδυνον καὶ τὸσον ἀνεξήγητον.

— ὦ, Βάλτερ! οὐδέποτε ὁ πατήρ σου ἐστάθη τὸσον τυχερός, μοι εἶπεν ἡ μήτηρ μου ἐγχειρίζουσα μοι τὴν σημείωσιν, ἣν μετ' ἐμὲ περὶ τῆς θέσεως.

— Νὰ συνδεθῆς με ἀνθρώπους τὸσον διακεκριμένους, παρετήρησεν ἡ Σάρα ἀνορθούσα τὸ σῶμα καὶ νὰ διαγῆς μετ' αὐτῶν εὐθὺς εὐθὺς ὑπὸ τοιοῦτος ὅρους ἰσότητος!

— Βέβαια βέβαια, εἰ ὅροι εἶνε πολὺ κολακευτικοὶ κατὰ πάντα, ἀπήντησα ἀνυπομονῶν. Πρὶν ὅμως ἀποστείλω τὰ ἐνδεικτικὰ μου ἐπιθυμῶ νὰ σκεφθῶ ἐπ' ὀλίγον.

— Νὰ σκεφθῆς! ἀνέκραξεν ἡ μήτηρ μου· τί λέγεις, τέκνον μου!...

— Νὰ σκεφθῆς! ἐπανέλαβεν ἡ ἀδελφὴ μου. Πολὺ ἀλλόκοτος εἶνε ἡ ἰδέα σου εἰς τοιαύτας περιστάσεις.

— Νὰ σκεφθῆς! ἀνεβόησε καὶ ὁ καθηγητῆς. Τί νὰ σκεφθῆς; εἶπέ μοι! Δὲν παρεπονείσθω τὴν τελευταίαν διὰ τὴν κατὰ τὰς τῆς ὑγιείας σου; Δὲν ἐφώναξες ὅτι ἐπεθύμεις ν' ἀναπνεύσῃς ἀέρα εἰς τὴν ἐξοχὴν; Ἰδοὺ λοιπόν, εἰς τὰς χεῖράς σου κρατεῖς αὐτὸ τὸ χρῆμα, τὸ ὅποιον σοὶ δίδει τὸ δικαίωμα ν' ἀναπνεύσῃς ἐπὶ τέσσαρας μῆνας τὰς δροσερὰς αὔρας, τῶν ὁποίων μία πνοή, κατὰ τὸ λέγειν σου, ἀρκεῖ νὰ σὲ ζωογονήσῃ. Εἶνε ἀληθές; ἀπάντησον. Ἐπειτα ἔχεις ἀνάγκην χρημάτων. Λοιπὸν τέσσαρες γυνεὶ τὴν ἑβδομάδα εἶνε μικρὸν πρᾶγμα; My soul bless my soul! ἄς μοῦ τὰς δώσουν ἐμὲ νὰ ἰδῆς πῶς θὰ τρίζουν τὰ ἐμποδύματα, ὅπως τοῦ πλουσίου ἐκείνου ἐμπόρου, ὑπερήφωνα διότι θὰ τὰ φροῆ ἄνθρωπος τὸσον πλούσιος! Τέσσαρες γυνεὶ τὴν ἑβδομάδα, καὶ ἐπὶ πλέον ἡ συναναστροφή δύο νέων δεσποινίδων! πρὸς τοῦτοις νὰ ἔχῃς τὴν κλίνην σου, τὸ πρόγευμά σου, τὸ γεῦμά σου, τὸ τίτιόν σου, τὰ ποτήριά σου γεμᾶτα ζῦθον καὶ ὅσα ἄλλα καταπίνετε σεῖς οἱ Ἄγγλοι· καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ τίποτε! ὦ Βάλτερ! ἀγαπημένε μου!... διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν μου με κάμνεις νὰ ἐξίσταμαι, μετὰ τὴν πίστιν μου!...

Οὐδ' ἡ ἐκπληξίς ἦν προφανῶς ἡ συμπεριφορὰ μου ἐνεποιεῖ εἰς τὴν μητέρα μου, οὐδ' ἡ ἔνθερος ἀπαριθμησὶς τῶν ὠφελειῶν τοῦ μέλλοντος ἐπαγγέλματός μου, ἣν ἐποίησεν ὁ Πέσκας, ἠδυνήθησαν ν' ἀποδιώξωσιν ἐκ τῆς ψυχῆς μου τὴν ἀλόγιστον ἀπέχθειαν ἣν μοι ἐνέπνεεν ἡ ἰδέα ὅτι θὰ μετέβαινον εἰς Λέμμεριτζ Χάουζ. Ἀφοῦ προέταξα ὅλας τὰς ἀτελεῖς ἀντιρρήσεις ἄς ἠδυνήθησαν ν' ἀνέρω ὡς πρὸς τὸ εἰς Κώμπερλανδ ταξιδιόν μου καὶ ἀφοῦ τὰς εἶδα μίαν πρὸς μίαν ἀνασκευαζομένης νικηφόρος, προσεπαθήσα νὰ προβάλω τελευταῖον ἐμπόδιον, ἐρωτῶν τί θὰ ἐγίνοντο εἰ ἐν Λονδίῳ μαθηταί μου, ἐνῶ ἐγὼ θὰ παρέδιδον τὴν ἐξ ἀντικειμένου ἰχνογραφίαν εἰς τὰς θυγατέρας τοῦ κυρίου Φαίρλη. Μοι ἀπήντησαν ὁρῶς ὅτι οἱ πλείστοι τῶν μαθητῶν μου ἔμελλον νὰ με ἐγκαταλείψωσι χάριν τῶν φθινοπωρινῶν ἐκδρομῶν ἢ πρὸς τοὺς ὀλιγίστους ἐν Λονδίῳ ἀπομένοντας πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, πρὸς ὃν εἶχον παρὰ ἄλλοτε τὴν αὐτὴν ἐκδούλευσιν.

Ἡ ἀδελφὴ μου μοι ὑπέμνησεν ὅτι ὁ συναδελφός μου ἐκεῖνος προσερέθη ν' ἀναλάβῃ χάριν μου τὴν τοιαύτην ὑποχρέωσιν καὶ διὰ τὴν παροῦσαν ἐποχὴν, ἐν ἐσκόπευον ν' ἀπέλθω ἐκ τῆς πόλεως. Ἡ μήτηρ μου με συνεβούλευσε σὺβαρῶς νὰ μὴ ἀφήσω τὴν ἰδιοτροπίαν μου νὰ παραβλάψῃ τὰ συμφέροντά μου καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὰς περιθάλψεις καὶ τὰς ἀνκουφίσεις, ἄς ἀπῆται ἡ ὑγεία μου. Ὁ Πέσκας τέλος διὰ πηλητικωτάτης φωνῆς με ἰκέτευε νὰ μὴ πληγῶσθαι τὴν καρδίαν τοῦ ἀποκρούον τὴν

πρώτην ἐνδειξίαν τῆς εὐγνωμοσύνης ἣν ἠδυνήθη νὰ μοι προσφέρῃ εἰς φίλος, οὐτινος εἶχον σώσει τὴν ζωὴν.

Αἱ τοιαῦται παραστάσεις προδήλως ἐμπνεόμεναι ὑπὸ εὐλικρινοῦς στοργῆς θὰ ἐπέδρων καὶ ἐπὶ παντός ἤμιστα ἐπιρροεῖς εἰς συγκίνησιν. Διό, καίπερ μὴ δυνήθεις νὰ καταβάλω ἐντελῶς τὰς ἀντιπαθείας μου, ἠσχύνθη κατὰ βάθος δι' αὐτάς καὶ ἐνέδωκα εἰς πάσας τὰς αἰτήσεις.

Τὸ ἐπιλοιπόν τῆς ἐσπέρας φαιδρῶς κατηναλώθη εἰς παντοίους ἀστεϊσμούς ὡς πρὸς τὸν βίον ὃν ἔμελλον νὰ διαγάγω μετὰ τῶν δύο κυριῶν τῆς Κώμπερλανδ. Ὁ Πέσκας, ὃν τὸ ἔθνικόν μας ποτὸν γρηγορῶς καθίστα εὐθυμότερον, ἀπῆτησε τὸ δίπλωμα τῆς πολιτογραφησεως τοῦ ὡς Ἄγγλου διὰ μίαν μακρὰν σειρὰ ἀγορευσεων, προπίνων ἐνταύτῳ ἄλλοτε μὲν ὑπὲρ τῆς μητρός μου, ἄλλοτε ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς μου, ἄλλοτε ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ τέλος συλλήβδην ὑπὲρ ὑγιείας τοῦ κυρίου Φαίρλη καὶ τῶν δύο θυγατέρων του. Ἀκολουθῶς μετὰ συγκινήσεως ἠὲ χαρίστησεν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐξ ὀνόματος ὄλων ἐκείνων ὅσους ἐτίμησε διὰ τῶν προπόσεών του.

— Ἐν μυστικόν, Βάλτερ, θὰ σοὶ ἀνακοινώσω, μοι εἶπε κρυφίως εἰς τὸ οὖς ὁ μικρόσωμος φίλος μου, ἐνῶ ἐπεστρέφομεν περιπλέγδην βαινόντες. Βλέπων μέχρι ποίου βαθμοῦ εἶμαι εὐγλωττος, αἰσθάνομαι τὴν φιλοδοξίαν κατακλύζουσαν τὴν ψυχὴν μου. Καμμίαν ἡμέραν θὰ με ἰδῆς μέλος τῆς ἐνδόξου σὲς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων· θὰ λέγωμαι ὁ ἀξιότιμος κύριος Πέσκας, μέλος τοῦ Κοινοβουλίου!!...

Τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν πρωίαν ἐπεμψα εἰς τὸν ἐμπόρον τὸν κατοικοῦντα ἐν τῇ πλατείᾳ Πόρτλανδ τὰ ἐνδεικτικὰ ἀτινα ἀπῆτησεν. Τρεῖς ἡμέραι παρήλθον χωρὶς νὰ λάβω καμμίαν ἀπάντησιν, συνεπέραν δὲ μετ' ἐνδομύχου χαρᾶς ὅτι τὰ συστατικὰ μου δὲν ἐκρίθησαν ἐπαρκῆ. Τὴν τετάρτην ἡμέραν ὅμως, ἔφθασεν ἡ ἀπάντησις ἀγγέλλουσα μοι ὅτι ἡ προσφορὰ μου ἐγένετο ἀποδεκτὴ παρὰ τοῦ κυρίου Φαίρλη καὶ προσκαλοῦσα με νὰ μεταβῶ ἀμέσως εἰς Κώμπερλανδ. Ἐν ὑστερογράφῳ περιείχοντο ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ αἱ ἀναγκαῖαι ὁδηγίαι περὶ τοῦ ταξιδίου τῆς μεταβασεως.

Προητοιμάσθη μετὰ τινος δυσθυμίας ν' ἀπέλθω ἐκ Λονδίνου τὴν ἐπαύριον λίαν πρωί. Μετὰ μεσημβρίαν ὁ Πέσκας πορευόμενος νὰ γευματίσῃ διήλθεν ἐκ τῆς κατοικίας μου καὶ με ἀπεχαιρέτισεν.

— Ὅτι κατὰ τὴν ἀπουσίαν σου θὰ με παρηγορῆ, ἔλεγεν ὁ μικρόσωμος καθηγητῆς, εἶνε ὁ λογισμὸς ὅτι αὐτὴ ἡ χεὶρ, τὴν ὁποίαν ὠδήγησεν ἡ πρόνοια, σοὶ ἔδωκε τὴν πρώτην ὠθῆσιν εἰς τὴν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εὐημερίαν... Πῆγαινε, φίλε μου... γνωρίζεις τὴν ἀγγλικὴν παροιμίαν. «Εἰς τὴν Κώμπερλανδ ἐπωφελοῦνται τοῦ ἡλίου διὰ νὰ κάμουν τὴν προμήθειαν τοῦ χόρτου των.» Μὴ τὴν λησμονήσῃς· νυμφεύθητε μίαν ἀπὸ τὰς δύο νεάνιδας· γενοῦ «ὁ ἀξιότιμος κύριος Χαρτράιτ μέλος τοῦ Κοινοβουλίου καὶ ὅταν φθάσῃ εἰς τὴν κορυ-

φὴν τῆς κλίμακος, ἐνθυμήθητι ὅτι ὁ Πέσκακας, ὅστις ἔμεινε κάτω, ἐπραγματοποίησε τὸ ὄραϊον αὐτὸ ὄνειρόν σου!

Προσεπάθησα νὰ γελάσω διὰ τοὺς ἀστεϊσμούς δι' ὧν ὁ μικρόσωμος φίλος μου ἤρτυε τοὺς ἀποχειρετισμούς του, ἀλλὰ παρὰ τὴν θέλησίν μου δὲν ἠδυνάμην νὰ φαιδρυνθῶ. Ἀόριστός τις ἀλλ' ὀδυνηρὰ συγκινήσεις ἐξουδετέρου ἐν ἐμοὶ τὸ ἀποτελεσματικῶν ἐλαφρῶν ἐκείνων λόγων.

Ὅτε ἔμεινα μόνος, ἐσκέφθην ὅτι δὲν μοὶ ἔμενε πλέον ἄλλο τι νὰ πράξω εἰμὴ ν' ἀπέλθω εἰς Χάμπστεδ διὰ νὰ ἀποχειρετίσω τὴν μητέρα μου καὶ τὴν ἀδελφὴν μου.

Δ

Ὁ καύσιον δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ὑπῆρξε πνιγηρὸς. Τὴν ἐσπέραν ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο βαρεῖα, ἀλλ' ἀτάραχος.

Ἡ μήτηρ μου καὶ ἡ ἀδελφὴ μου τσακίς μοὶ ἐπανέλαβον τὰς τελευταίας συμβουλὰς, τσακίς μὲ καθικέτευσαν νὰ «περιμεῖνω ἀκόμη πέντε λεπτά», ὥστε ἦτο σχεδὸν μεσονύκτιον ὅτε ἡ ὑπηρετρία ἐκλείσεν ὅπισθὲν μου τὴν θύραν τοῦ κήπου. Ἐβιάδισα ἐπὶ μικρὸν εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν εἰς Λονδίον. Εἶτα διστασὰς ἐσταμάτησα.

Ἡ σελήνη πασιφανὴς ἔλαμπεν εἰς τὸν βαθὸν κυανοῦν καὶ ἀναστρον οὐρανόν, τὸ ἀνίσον δὲ καὶ θαμνώδες ἔδαφος ἀπέκτα ὑπὸ τὴν μυστηριώδη λάμψιν αὐτῆς θέαν ἀγρίαν, ἐξ ἧς ἠδυνάτο τις νὰ πιστεῦσῃ ὅτι εὐρίσκετο πολὺ μακρὰν τῆς μεγαλοπόλεως, ἥτις ἐν τούτοις ἔκειτο εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ἐρήμων ἐκείνων λοφίσκων. Ἡ ἰδέα τοῦ νὰ βυθισθῶ ἐκ νέου ταχύτερον ἀφ' ὅ,τι ἦτο ἀπολύτως ἀναγκαῖον εἰς τὴν πνιγηρὰν σκοτίαν τοῦ Λονδίνου, δὲν μ' ἐσαγήνευε ποσῶς. Τὸ νὰ κατακλιθῶ εἰς τὸ στενόχωρον καὶ παντελῶς ἐστερημένον ἀέρος δωμάτιόν μου, τεταραγμένος ὡς ἤμην τό τε σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα, ἰσοδυναμει μὲ βαθμιαίαν ἐκουσίαν ἀσφυξίαν. Ὅθεν ἀπεφάσισα νὰ ἐπιστρέψω ἀργὰ καὶ ἐν περιπλανήσει διὰ μακροτέρως ὅσον τὸ δυνατόν ὁδοῦ εἰς τὸ μισητὸν ἐνδιαίτημά μου, ἀκολουθῶν τὰς σκολιάς ἀτραποὺς αἰτινες ἐλεύκαζον ἐλισσόμεναι ἐν τῷ μέσῳ τῶν θαμνῶν, νὰ εἰσέλθω δὲ εἰς Λονδίον διὰ τοῦ μᾶλλον ἐρήμου προαστείου, εἰσδύων κατὰ πρῶτον εἰς τὴν λεωφόρον Φίντσεϋ καὶ νὰ εὐρεθῶ κατὰ τὰς πρώτας δροσερὰς ὥρας τῆς πρωίας εἰς τὰ περίξ τοῦ Ρ'ητζεντς-Πάρκ.

Ἐβιάδιζον λοιπὸν βραδέως ὅλως ἀπησχολημένον ἔχων τὸ πνεῦμα εἰς τὴν θαυμασίαν γαλήνην τοῦ ἐνώπιόν μου πανοράματος, θαυμάζων τὰς γλυκεῖας φάσεις τοῦ φωτός καὶ τῆς σκιᾶς ἐναλλάξ, ὡς τοῦ ἀνίσου ἔδαφους αἱ ποικιλίαι ἐπολλαπλασίαζον. Καθ' ἑλὴν τὴν διάρκειαν τοῦ γοήτρου τοῦ πρώτου τούτου σταδίου τῆς νυκτερινῆς πορείας μου ἡ ψυχὴ μου ἀφέθη ἀσυνειδήτως εἰς τὰς ἐντυπώσεις ὡς τὸ θέμα παρήγεν ἐν αὐτῇ, δὲν μοὶ ἀπέμενε δὲ σχεδὸν δυνάμεις νὰ σκεφθῶ περὶ ἄλλου τινός. Οἱ λογισμοὶ μου διεσκαδάζοντο

ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν συναισθήσεών μου.

Ὅτε ὅμως ἐκατέλειψα τὸ θαμνώδες ἔδαφος καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν διὰ μέσου ὁδόν, ὅπου οἱ ὀφθαλμοὶ μου εὐρίσκον ὀλιγώτερα ἀντικείμενα διὰ ν' ἀπασχολῶνται, αἱ ἰδέαι ὡς φυσικῶς μοὶ ὑπηγόρευεν ἡ προσεχὴς μεταβολὴ τῶν ἐξέων καὶ τῆς ἐργασίας μου ἀνέκτησαν ἔτι μᾶλλον τὰ ἐπὶ τῆς ἀποκλειστικῆς προσοχῆς μου δικαιώματά των. Ὅτε ἔφθασα εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς ὁδοῦ, τὸ πνεῦμά μου ἦτο παντελῶς βεβυθισμένον εἰς τὰς φαντασιώδεις σκέψεις, ὡς ἐκ περιτροπῆς μοὶ ἐνέπνεον τὸ Λέμμεριτζ Χάουζ, — ὁ κ. Φαίρλη καὶ αἱ δύο νεανίδες, εἰς ὧς ἔμελλον νὰ διαζῶ τὴν ὑδρογραφίαν.

[Ἐπιταὶ σολίμια].

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Ἐυνέχεια καὶ τέλος. Ἴδε προηγούμενον φύλλον].

— Χαίρε, ἀδελφέ μου, εἶπεν. Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω ὅτι ἡ τελευταία σου ἐπιθυμία ἦτο νὰ μὲ ἰδῆς διάδοχόν σου. Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω ὅτι ἡ τελευταία θέλησίς σου ἦτο νὰ μὲ ἀναγορεύσης βασιλέα. Ἀπόθανε ἐν εἰρήνῃ. Ἐν ὀνόματι τῶν ἀδελφῶν μου, σοὶ συγχωρῶ τὸ χυθὲν αἷμα.

— Προσοχή, εἶπεν ὁ Ρενέ, συνέρχεται, φύγετε, πρὶν ἢ ἀνοιξῆ τῶν ὀφθαλμῶν. Φύγετε.

— Τροφέ! ἐψιθύρισεν ὁ Κάρολος. Τροφέ! Ὁ Ἐρρίκος ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ προσκεφαλαίου τοῦ βασιλέως τὴν εἰς τοῦτον ἀχρηστον πλέον σπάθην του, ἔκρυψε τὴν ἀναγορεύσαν αὐτὸν ἀντιβασιλέα περγαμηνὴν εἰς τοὺς κόλπους του, ἠσπάσθη διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ μέτωπον τοῦ Καρόλου καὶ ὤρμησε διὰ τῆς μυστικῆς θύρας, ἥτις ἐκλείσθη ἀμέσως.

— Τροφέ! ἐφώναζεν ὁ Κάρολος, διὰ φωνῆς μικρὸν τι ἰσχυροτέρως. Τροφέ! Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἔδραμε.

— Τί θέλεις, Καρλόττο μου; ἠρώτησε.

— Τροφέ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων διεσταλμένους, πρέπει νὰ συνέβῃ κάτι τι ἐνῷ ἐκοιμώμην. Βλέπω πολὺ φῶς. Βλέπω τὸν κύριον μας τὸν Θεόν. Βλέπω τὸν δεσπότην Ἰησοῦν. Βλέπω τὴν μακαρίαν Παρθένον. Τὸν παρακαλοῦν, τὸν ἱκετεύουν δι' ἐμέ. Ὁ πνιτοδύναμος μὲ συγχωρεῖ... μὲ προσκαλεῖ... Θεέ μου! Θεέ μου!... δέξαι με ἐν τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου... Θεέ μου!... λησμονήσαν ὅτι ἡμῖν βασιλεὺς, διότι ἔρχομαι πρὸς σὲ χωρὶς σκῆπτρον καὶ χωρὶς διαδήμα... Θεέ μου! λησμονήσαν τὰς ἀμαρτίας τοῦ βασιλέως καὶ ἐνθυμῶ μόνον τὰς βασάνους τοῦ ἀνθρώπου... Θεέ μου!... Ἰδοῦ, ἔρχομαι... Καὶ ὁ Κάρολος, ἐκπέμψας στεναγμὸν, ἀπέπεσε ψυχρὸς καὶ ἀκίνητος ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς τροφοῦ του.

Ἐν τούτοις, καὶ ἐνῷ οἱ ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνας διαταχθέντες στρατιῶται ἐφύλαττον τὴν πασιγνωστον εἴσοδον, ἐξ ἧς ὁ Ἐρρίκος ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ, οὗτος ὀδηγού-

μενος ὑπὸ τοῦ Ρενέ, ἠκολούθει τὸν μυστικὸν διάδρομον, ἔφθανεν εἰς τὴν ἐξώθυρον, ἐπήδα ἐπὶ τοῦ ἐκεῖ περιμένοντος αὐτὸν ἵππου καὶ ἐκαλπάζε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἤξευρεν ὅτι περιέμενεν αὐτὸν ὁ Δεμού.

Οἱ σκοποὶ, ἀκούσαντες τὴν ποδοβολὴν τοῦ κκαλπάζοντος ἵππου, ἐστράφησαν κραυγάζοντες :

— Φεύγει! φεύγει!

— Ποῖος φεύγει; ἠρώτησεν ἡ βασιλομήτωρ ἀπὸ τοῦ παραθύρου.

— Ὁ βασιλεὺς Ἐρρίκος, ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας, ἐφώναζαν οἱ σκοποὶ.

— Πῦρ κατ' αὐτοῦ! ἀνέκραζεν ἡ Αἰκατερίνα.

Οἱ φρουροὶ ἐσκόπευσαν, ἀλλ' ὁ Ἐρρίκος ἦτο ἤδη ἐκτὸς βολῆς.

— Φεύγει, ἀνέκραζεν ἡ βασιλομήτωρ, λοιπὸν ἠτήθη.

— Φεύγει, ἐψιθύρισεν ὁ Ἀλανσὼν, λοιπὸν εἶμαι βασιλεὺς.

Αἶφνης, καὶ ἐνῷ ἡ Αἰκατερίνα καὶ ὁ Φραγκίσκος ἦσαν ἐτι ἐν τῷ παραθύρῳ, ἡ κινητὴ γέφυρα ἀντήχησεν ἐκ τῆς ποδοβολῆς ἵππων καὶ κλαγγῇ ὄπλων ἠκούσθη καὶ θόρυβος μέγας. Νεκρὸς δὲ ἵππεὺς εἰσηλθε κκαλπάζων ἐν τῇ αὐλῇ, σείων τὸν πῖλόν του καὶ κραυγάζων: *Gallia!* ἀκολουθούμενος ὑπὸ τεσσάρων εὐπατριδῶν κεκαλυμμένων, ἐπίσης καὶ αὐτός, ὑπὸ ἰδρωτός, κονιορτοῦ καὶ ἀφροῦ.

— Υἱέ μου! ἀνέκραζεν ἡ Αἰκατερίνα, ἐκτεῖναισα τοὺς δύο αὐτῆς βραχιόνια ἀπὸ τοῦ παραθύρου.

— Μῆτέρ μου! ἀπήντησεν ὁ νέος ἀφιππεύσας.

— Ὁ ἀδελφός μου Ἀνζιοῦ! ἀνέκραζεν ὁ Φραγκίσκος, ὀπισθοχωρήσας ἐντρομος.

— Μῆ ἦναι ἀργά; ἠρώτησεν ὁ Ἀνζιοῦ τὴν μητέρα του.

— Ὅχι, ἤλθες ἐγκαίρως, ὡς ἂν ὁ Θεὸς αὐτὸς σὲ ὠδήγει ἀπὸ τῆς χειρός. Ἴδὲ καὶ ἀκουσον!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὁ λοχαγὸς τῶν φρουρῶν Νανσύ, ἐξήρχετο εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ κοιτῶνος τοῦ βασιλέως.

Πάντων τὰ ὄμματα ἐστράφησαν πρὸς αὐτόν.

Ὁ Νανσύ ἔθραυσε λεπτὴν ῥάβδον εἰς δύο τεμάχια καὶ ἐκτεῖνας τὰς δύο αὐτοῦ χεῖρας, κρατούσας τὰ τεμάχια ταῦτα, ἀνέκραξε τρίς :

— Ὁ βασιλεὺς Κάρολος ὁ Θ' ἀπέθανεν! Ὁ βασιλεὺς Κάρολος ὁ Θ' ἀπέθανεν! Ὁ βασιλεὺς Κάρολος ὁ Θ' ἀπέθανεν!

Καὶ ἔρριψε χαμαὶ τὰ δύο τεμάχια τῆς ῥάβδου.

— Ζήτω ὁ βασιλεὺς Ἐρρίκος ὁ Γ'. ἀνέκραξε τότε ἡ Αἰκατερίνα, ποιήσασα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Ζήτω ὁ βασιλεὺς Ἐρρίκος ὁ Γ'.

Πάντες οἱ ἐκεῖ πρκευρισκόμενοι ἐπανέλαβον τὴν κραυγὴν ταύτην, πλὴν τοῦ δουκὸς Φραγκίσκου.

— Ἄ! μὲ περιέπαιζεν! εἶπεν οὗτος σχίζων τὸ στῆθος του διὰ τῶν ὀνύχων.

— Θριαμβεύω! ἀνέκραζεν ἡ Αἰκατερίνα, καὶ ὁ μισητὸς Βεαρνός δὲν θὰ βασιλεύσῃ!

ΕΣΤ'

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Είχε παρέλθει ἕν ἔτος ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Καρόλου καὶ τῆς ἀναρρήσεως εἰς τὸν θρόνον τοῦ διαδόχου του.

Ὁ βασιλεὺς Ἑρρίκος ὁ Γ', βασιλεύων εὐτυχῶς ἐλέω Θεοῦ καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Αἰκατερίνας, εἶχε μεταβῆ εἰς τινα λιτανεῖαν τῆς Παναγίας τοῦ Κλερύ, μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τῆς Αὐλῆς.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἦτο ἐν Ναβάρρα, παραδεδομένος, ὡς ἐλέγετο, εἰς τὸν ἔρωτα ὠραίας τινὸς ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Μομμορανσύ. Ἡ Μαργαρίτα ἦτο μετ' αὐτοῦ κατεχομένη πάντοτε ὑπὸ βαθείας λύπης.

Οἱ Παρίσιοι ἦσαν ἡσυχοὶ καὶ ἡ βασιλομήτωρ, ἀληθῆς ἀντιβασιλισσα, ἀφοῦ ὁ προσφιλέσις υἱὸς τῆς Ἑρρίκος ἦτο βασιλεὺς, ἔμενε ὅτε μὲν ἐν τῷ Λούβρω, ὅτε δὲ ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Σοασσών.

Ἐσπέραν τινὰ ἦτο λίαν ἀπησχολημένη, παρατηροῦσα τοὺς ἀστέρας μετὰ τοῦ Ρενέ, οὐτινος ἠγνόει τὰς μικρὰς προδοσίας, καὶ τὸν ὁποῖον εἶχε λάβει αὐθις ὑπὸ τὴν εὐνοίαν τῆς μετὰ τὴν κατὰ τῶν δύο φίλων ψευδῆ μαρτυρίαν του, ὅτε ἀνήγγειλαν αὐτῇ ὅτι ἀνθρώπος τις ἐζήτηε νὰ τῇ ὁμιλήσῃ περὶ σπουδαίων, περιμένων ἐν τῷ εὐκτηρίῳ.

Ἡ Αἰκατερίνα κατέβη ἀμέσως καὶ εὔρε τὸν Μωρεβέλ.

— Αὐτὸς εἶναι ἐδῶ, ἀνέκραξεν ὁ ἀρχαῖος λοχαγὸς τῶν πυροβολητῶν, μὴ περιμείνας, ὡς ἀπῆται ἡ ἔθιμοτυπία, νὰ ἀποτεινῇ αὐτῷ τὸν λόγον πρώτη ἡ βασιλισσα.

— Ποῖος αὐτός; ἠρώτησεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Καὶ ποῖος ἄλλος, δέσποινα, ἢ ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας;

— Ἐδῶ! εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Ἐδῶ! αὐτός!... ὁ Ἑρρίκος!.. καὶ τί θέλει, ὁ ἀσύνητος;

— Ἄν πιστεύσωμεν τὰ φαινόμενα, ἦλθε νὰ ἰδῇ τὴν κυρίαν Σώβην. Ἄν τὰς πιθανότητας, ἦλθε νὰ συνωμοτήσῃ κατὰ τοῦ βασιλέως.

— Καὶ πῶς εἰξεύρετε ὅτι εἶναι ἐδῶ;

— Χθὲς τὸν εἶδον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τινα οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον μετέβη καὶ ἡ κυρία Σώβη.

— Εἶσθε βέβαιος ὅτι ἦτο αὐτός;

— Τὸν ἐπερίμεινα ἄχρις οὗ ἐξῆλθε, δηλαδὴ ἀρκετὸν μέρος τῆς νυκτός. Κατὰ τὴν τρίτην τῆς πρωίας, ἐξῆλθον οἱ δύο ἔρασταί. Ὁ βασιλεὺς ὠδήγησε τὴν κυρίαν Σώβην ἄχρι τῆς θύρας τοῦ Λούβρου. Χάρις δὲ εἰς τὸν θυρωρόν, ὁ ὁποῖος ἀναμφιβόλως εἶναι συνεννοημένος, ἡ κυρία εἰσῆλθεν ἀνενοχλήτως. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀνεχώρησε ψιθυρίζων ἄσμά τι καὶ εὐκίνητος ὡσάνει ἦτο ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁρέων του.

— Καὶ ποῦ ὑπῆγεν;

— Εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Σηροῦ Λένδρου, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ὁραιοῦ Ἀσιέρος, ἐκεῖ ὅπου ἐκατοίκουν οἱ δύο μάγοι, τοὺς ὁποῖους ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης διέταξε νὰ κρατηθῶσι.

— Διατί δὲν ἦλθετε ἀμέσως νὰ μάς εἰπῆτε τοῦτο;

— Διότι δὲν ἤμην βέβαιος.

— Ἐνῶ τώρα;

— Τώρα εἶμιαι.

— Τὸν εἶδες;

— Βέβαια ἤμην κρυμμένος εἰς τὸ ἀπέναντι οἰνοπωλεῖον. Τὸν εἶδον νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν, ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ κυρία Σώβη ἐβράδυνε ἐπρόβαλε τὴν κεφαλὴν του ἀσυνέτως εἰς ἕν παραθύρον, καὶ τότε δὲν μοῦ ἔμεινεν ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία. Ἄλλως τε μετ' οὐ πολὺ ἦλθε καὶ ἡ κυρία Σώβη.

— Καὶ πιστεύεις ὅτι θὰ μείνουν πάλιν μέχρι τῆς τρίτης τῆς πρωίας;

— Εἶναι πιθανόν.

— Ποῦ εἶναι αὐτὴ ἡ οἰκία;

— Παρὰ τὸν Ἅγιον Ὁρώριον.

— Καλὰ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Ὁ κύριος Σώβης γνωρίζει τὸ γράψιμόν σας.

— Ὅχι.

— Καθήσατε λοιπὸν ἐκεῖ καὶ γράψατε.

Ὁ Μωρεβέλ ὑπήκουσε καὶ λαβὼν τὴν γραφίδα εἶπεν:

— Εἶμιαι ἕτοιμος.

Ἡ Αἰκατερίνα ὑπηγόρευσεν:

• Ἐνῶ ὁ βερόνος Σώβης ὑπηρετῆ εἰς τὸ Λούβρον, ἡ βερόνη εὐρίσκειται μετὰ ἕνα κομψοῦμενον φίλον του εἰς μίαν οἰκίαν παρὰ τὸν Ἅγιον Ὁρώριον. Ὁ βερόνος Σώβης θὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν οἰκίαν ταύτην ἐξ ἐνὸς ἐρυθροῦ σταυροῦ ἐπὶ τοῦ τοίχου. •

— Καὶ; ἠρώτησεν ὁ Μωρεβέλ.

— Κράμετε καὶ δεύτερον ἀντίγραφον τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

Ὁ Μωρεβέλ ὑπήκουσεν.

— Τώρα, εἶπεν ἡ βασιλισσα, στείλετε τὴν μίαν τῶν ἐπιστολῶν τούτων διὰ τινος ἐπιτηδείου εἰς τὸν κύριον Σώβην, τὴν ἄλλην δὲ ρίψετε εἰς τοὺς διαδρόμους τοῦ Λούβρου.

— Δὲν ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Μωρεβέλ.

Ἡ Αἰκατερίνα ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— Δὲν ἐννοεῖτε, εἶπεν, ὅτι σύζυγος λαμβάνων τοιαύτην ἐπιστολήν δυσχερестεῖται;

— Ἀλλὰ νομίζω, δέσποινα, ὅτι ὁ κύριος Σώβης δὲν δυσχερестεῖται εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

— Ὅστις συγχωρεῖ τὰ τοιαῦτα εἰς ἕνα βασιλέα, ἴσως δὲν τὰ συγχωρεῖ εἰς ἕνα ἄπλοῦν κομψοῦμενον. Ἄλλως τε, ἂν δὲν δυσχερестηθῇ, δυσχερестεῖσθε σεις δι' αὐτόν.

— Ἐγώ;

— Βέβαια. Λαμβάνετε τέσσαρας ἀνδρας, ἐξ ἂν ἦναι ἀνάγκη, θέτετε προσωπίδας, θραύετε τὴν θύραν, ὡσάν νὰ ἦσθε ἀπεσταλμένοι τοῦ βαρόνου, καταλαμβάνετε τοὺς δύο ἔραστὰς ἐν μέσῳ τῆς ἐρωτικῆς συνεντεύξεώς των, πλήττετε ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλέως... Τὴν δ' ἐπαύριον, ἢ ἐν τοῖς διαδρόμοις τοῦ Λούβρου ἀπολεσθεῖσα ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν εὐρούσα φιλεῦσπλαχνός τις ψυχὴ θὰ θέσῃ εἰς κυκλοφορίαν βεβαίως, θὰ μαρτυρῇ ὅτι ὁ σύζυγος ἐξεδικηθῆ. Μόνον κατὰ τύχην, ὁ ἔραστὴς εὐρέθη ὡν ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας. Ἀλλὰ παῖος ἠδύνατο νὰ τὸ μαντεύσῃ, ἐνῶ ὅλοι ἐπίστευον ὅτι εὐρίσκειται εἰς τὴν Πῶ;

Ὁ Μωρεβέλ, παρατηρήσας μετὰ θαυμασμοῦ τὴν Αἰκατερίναν, ὑπεκλίθη καὶ ἐξῆλθε.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Μωρεβέλ ἐξήρχετο τοῦ μεγάρου Σοασσών, ἡ κυρία Σώβη εἰσῆρχετο εἰς τὴν παρὰ τὸν Ἅγιον Ὁρώριον μικρὰν οἰκίαν.

Ὁ Ἑρρίκος τὴν περιέμενεν ἔχων ἀνοικτὴν τὴν θύραν.

Μόλις εἶδεν αὐτὴν εἰς τὴν κλίμακα:

— Δὲν σὰς ἠκολούθησέ τις; ἠρώτησε.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Καρλόττα, καθ' ὅσον εἰξεύρω τοῦλάχιστον.

— Ἐγὼ νομίζω ὅτι μετὰ ἠκολούθησαν, ὅχι μόνον χθὲς τὴν νύκτα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐσπέραν ταύτην.

— Ὁ Θεὸς μου! εἶπεν ἡ Καρλόττα, μετρωάζετε, βασιλεῦ.

— Ἐστὲ ἡσυχος, φίλη μου, εἶπεν ὁ Βεαρνός. Τρία ξίφη φρουροῦσιν ἐν τῇ σκιᾷ.

— Τρία, εἶναι πολὺ ὀλίγα, βασιλεῦ.

— Εἶναι πολλά, ὅταν ὀνομαζώνται Δεμουῦ, Σωκούρ καὶ Βαρθελεμῦ.

— Εἶναι καὶ ὁ Δεμουῦ μετ' ὑμῶν ἐδῶ;

— Βέβαια.

— Ἐτόλμησε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πρωτεύουσάν; Ἐχει λοιπὸν καὶ ἐκεῖνος πτωχὴν τινα γυναῖκα τρελλαινομένην δι' αὐτόν;

— Ὅχι, ἀλλ' ἔχει ἐχθρόν τὸν ὁποῖον ἀναζητεῖ καὶ τὸν ὁποῖον ὠρκίσθη νὰ φονεύσῃ. Μόνον τὸ μῖσος, φιλτάτη μου, δύναται νὰ κάμῃ ὅσας τρέλλας καὶ ὁ ἔρωτες.

— Εὐχαριστῶ, βασιλεῦ.

— Ὁ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Δὲν εἶπον τοῦτο διὰ τὰς παρούσας τρέλλας, ἀλλὰ διὰ τὰς παρελθούσας καὶ διὰ τὰς μελλούσας. Ἀλλὰ ἄς μὴ συζητῶμεν περὶ τούτου, δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν.

— Ἀναχωρεῖτε λοιπὸν;

— Τὴν νύκτα ταύτην.

— Καὶ αἱ ὑποθέσεις διὰ τὰς ὁποίας ἦλθετε εἰς Παρίσιους ἐτελείωσαν;

— Δὲν ἦλθον ἢ μόνον δι' ὑμᾶς.

— Γασκόνε!

— Ναί, φίλη μου, σὰς λέγω τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλ' ἄς ἀφίσωμεν αὐτὰ. Ἐχω μόνον δύο ἢ τρεῖς ὥρας νὰ ἤμαι εὐτυχῆς, καὶ ἔπειτα αἰώνιος χωρισμός.

— Ἄ! βασιλεῦ, εἶπεν ἡ κυρία Σώβη, αἰώνιος μόνον εἶναι ὁ ἔρωτες μου.

Ὁ Ἑρρίκος προσεποιήθη ὅτι ἐπίστευσε. Ἐν τούτοις, ὡς εἶχεν εἰπεῖ, ὁ Δεμουῦ καὶ αἱ ἄλλοι δύο ἐφρούρουν κεκρυμμένοι παρὰ τὴν οἰκίαν.

Εἶχον συμφωνήσει νὰ ἐξέλθῃ ὁ Ἑρρίκος τὸ μεσονύκτιον, ἀντὶ νὰ ἐξέλθῃ τὴν τρίτην τῆς πρωίας, νὰ συνοδεύσωσι τὴν κυρίαν Σώβην εἰς τὸ Λούβρον, καὶ ἔπειτα νὰ μεταβῶσιν εἰς τὴν ὁδὸν *Cerisaie*, ὅπου κατόκει ὁ Μωρεβέλ.

Μόνον τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχε κατορθώσει νὰ μάθῃ ὁ Δεμουῦ τὴν κατοικίαν τοῦ ἐχθροῦ του.

Ἐφύλασσαν ἐκεῖ ἀπὸ μίξ περιπού ὦρας, ὅτε εἶδον ἀνθρώπον τινα ἀκολουθούμενον ὑπὸ πέντε ἄλλων νὰ πλησιάζῃ εἰς τὴν θύραν τῆς μικρᾶς οἰκίας καὶ νὰ

δοκιμάζει τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο πολλὰ κλειδία.

Τοῦτο ἰδὼν ὁ Δεμού, ὅστις ἐκρύπτετο εἰς τὴν θύραν τῆς παρακειμένης οἰκίας, δι' ἐνὸς ἄλματος ἤρπασε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ἀπὸ τοῦ βραχίονος.

— Μίαν στιγμὴν, εἶπε. Δὲν εἰσέρχονται ἐδῶ.

Ὁ ἄγνωστος ἀνεπήδησεν πρὸς τὰ ὀπίσω, πεσόντος χαμαὶ τοῦ πύλου του.

— Ὁ Δεμού Δεσεμφάλ! ἀνέκραξε.

— Ὁ Μωρεβέλ! ἐβρυχήθη ὁ Οὐγονότος, ἀνυψώσας τὴν σπάθην του. Σὲ ἐζήτουν, καὶ ἦλθες εἰς συνάντησίν μου. Εὐχαριστῶ!

Ἄλλὰ μεθ' ὅλην τὴν ὀργὴν του δὲν ἔλησμονήσῃ καὶ τὸν Ἑρρίκον. Στραφεὶς πρὸς τὸ παράθυρον ἐσύριζεν ὡς συρίζουσιν οἱ βεαρνοὶ ποιμένες.

— Τοῦτο ἀρκεῖ, εἶπεν εἰς τὸν Σωκούρ. Τώρα, ἐδῶ, δολοφόνε, ἐδῶ!

Καὶ ὤρμησε κατὰ τοῦ Μωρεβέλ.

Οὗτος ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ σύρῃ ἐκ τῆς ζώνης αὐτοῦ πιστόλιον.

— Ἄ! τὴν φραγὴν τχύτην, εἶπεν ὁ σφαγεὺς τοῦ βασιλέως σκοπεύσας τὸν νέον, πιστεύω ὅτι εἶναι νεκρός.

Καὶ ἐπυροβόλησε. Ἄλλ' ὁ Δεμού ἔκλινε δεξιῶς, καὶ ἡ σφαῖρα διήλθε χωρὶς νὰ τὸν θίξῃ!

— Ἡ σειρά μου τώρα, ἀνέκραξεν ὁ νέος.

Καὶ κατήνεγκε κατὰ τοῦ Μωρεβέλ πληγὴν σπάθης τόσῳ σφοδράν, ὥστε ἡ αἰχμὴ διατρυπήσασα τὴν δερματίνην ζώνην εἰσέδου εἰς τὰς σάρκας.

Ὁ δολοφόνος ἔρριξεν ὀξεῖον κραυγὴν μαρτυρήσασα δριμύ ἄλλος, ὥστε οἱ συνοδοὶ του νομίσαντες ὅτι ἐφρονέθη ἔφυγον ἔντρομοι πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ὁρωρίου.

Ὁ Μωρεβέλ δὲν ἦτο γενναῖος. Ἰδὼν ὅτι ἐγκατελείφθη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων του καὶ ἔχων ἐνώπιόν του ἀντίπαλον τὸν Δεμού, ἀπεπειράθη καὶ αὐτὸς νὰ φύγῃ καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν αὐτὴν καὶ οἱ σύντροφοὶ του διεύθυνον κραυγάζων: «Βοήθειαι!»

Ὁ Δεμού, ὁ Σωκούρ καὶ ὁ Βαρθελεμύ, παρασυρθέντες ἐκ τῆς ζέσεως, τοὺς καταδίωξαν.

Ἐνῶ εἰσέρχοντο εἰς τὴν ὁδὸν Grenelle, ἦν εἶχον λάβει ὕπως κόψωσιν αὐτῶν τὸν δρόμον. παράθυρόν τι ἠνεώχθη καὶ ἀνήρ τις ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ πρώτου πατώματος εἰς τὴν ὁδόν.

Ἦτο ὁ Ἑρρίκος.

Ἀκούσας τὸν Δεμού συρίζαντα, ἐνόησεν ὅτι κίνδυνος ἠπειλεῖ αὐτόν, καὶ εἰς τὸν κρότον τοῦ πιστολίου ἔδραμε πρὸς βοήθειαν τῶν φίλων του.

Ζωηρός, εὐρωστός, ἔτρεξεν ἐπὶ τὰ ἴχνη των τὸ ξίφος κρατῶν γυμνόν.

Ἀκούσας κραυγὴν, ἔδραμε πρὸς αὐτήν. Ἡ κραυγὴ ἐκεῖνη ἦτο τοῦ Μωρεβέλ, ὅστις βλέπων τὸν Δεμού πλησιαζόντα προσεκάλεε καὶ δευτέρην φοράν τοὺς ἀνθρώπους του, οἵτινες εἶχον ἀπομακρυνθῆ παρασυρθέντες ὑπὸ τοῦ φόβου.

Ὁφείλει νὰ στραφῇ ἢ νὰ διατρυπηθῇ ἐκ τῶν νώτων.

Ὁ Μωρεβέλ ἐστράφη, ἀπέκρουσε τὸ ξίφος τοῦ ἐχθροῦ του καὶ ταύτοχρόνως κατήνεγκε κατ' αὐτοῦ κτύπημα σπάθης διατρυπήσαν τὴν ζώνην του. Ἄλλ' ὁ Δεμού ἀπήνησεν ἀμέσως.

Τὸ ξίφος αὐτοῦ εἰσέδου ἐκ νέου εἰς τὰς σάρκας τοῦ Μωρεβέλ, οὕτινος τὸ αἷμα ἀνεπήδα ἤδη ἀπὸ δύο πληγῶν.

— Ἀντέχει ἀκόμη! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος, ἀφίχθεις τότε. Ἐπᾶνω του Δεμού!

Ὁ Δεμού δὲν εἶχεν ἀνάγκην ἐνθαρρύνσεως.

Κρατήσας διὰ τῆς ἀριστερᾶς τὴν πληγὴν του ἐπανέλαβε τὴν καταδίωξιν.

— Φόνευσέ τον γρήγορα! ἀνέκραξεν ὁ βασιλεύς. Ἰδοὺ οἱ στρατιῶταί του ἵστανται, καὶ ἡ ἀπελπισία τῶν δειλῶν δὲν ὠφελεῖ τοὺς ἀνδρείους.

Ὁ Μωρεβέλ, οὕτινος οἱ πνεύμονες διεσπάρθησαν, οὕτινος ἡ ἀναπνοὴ ἐσύριζεν, ἔπεσεν ἐπὶ τέλους ἐξαντληθείς. Ἄλλ' ἀνεγερθεὶς αἴφνης ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν γονάτων, ἔτεινε τὴν αἰχμὴν τῆς σπάθης του πρὸς τὸν Δεμού, κραυγάζων:

— Φίλοι! μόνον δύο εἶναι. Πῦρ κατ' αὐτῶν!

Καὶ πράγματι ὁ Σωκούρ καὶ ὁ Βαρθελεμύ εἶχον ἀποπληκνηθῆ, καταδιώκοντες τοὺς δύο στρατιώτας οἵτινες εἶχον εἰσέλθει εἰς τὴν ὁδὸν Poulies, ὁ δὲ βασιλεύς καὶ ὁ Δεμού ἦσαν μόνου ἀπέναντι τεσσαρῶν.

— Πῦρ! ἐξηκολούθησε κραυγάζων ὁ Μωρεβέλ, ἐνῶ ὁ εἰς τῶν στρατιωτῶν ἠτοίμαζε τὸ πυροβόλον του.

— Ναί, ἀλλὰ πρῶτον ἀπόθανε, προδότα! εἶπεν ὁ Δεμού: ἀπόθανε, ἀθλιε! ἀπόθανε, κολασμένη, ὡς δολοφόνος!

Καὶ κρατήσας διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν τὴν κοπτερὰν τοῦ Μωρεβέλ σπάθην, ἐθύθισε διὰ τῆς ἄλλης τὸ ξίφος εἰς τὸ στήθος τοῦ ἐχθροῦ μετὰ τοσαύτης σφοδρότητος, ὥστε καθήλωσεν αὐτόν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Προσοχή! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος.

Ὁ Δεμού ἐπήδησε πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀφίσας τὸ ξίφος του εἰς τὸ στήθος τοῦ Μωρεβέλ, διότι εἰς τῶν στρατιωτῶν ἐσκόπευεν αὐτόν ἐκ τοῦ σύνεγγυς.

Καὶ ταύτοχρόνως ὁ Ἑρρίκος διεπέρασε διὰ τοῦ ξίφους του τὸν στρατιώτην, ὅστις ἔπεσε παρὰ τὸν Μωρεβέλ.

Οἱ δύο ἄλλοι στρατιῶται ἔφυγον δρομαῖοι.

— Ἐλθέ! Δεμού, ἐλθέ! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος. Ἄς μὴ χάνωμεν στιγμὴν. Ἄν ἀναγνωρισθῶμεν, ἐχάθημεν.

— Περιμείνατε, βασιλεῦ! Πιστεύετε ὅτι θὰ ἀφίσω τὸ ξίφος μου εἰς τὸ σῶμα ἐκεῖνου τοῦ ἀθλίου;

Καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸν Μωρεβέλ, ὅστις ἐφρίνετο ἀκίνητος. Ἄλλὰ, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Δεμού ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς λαβῆς τῆς σπάθης του, ὁ Μωρεβέλ ἠγέρθη κρατῶν τὸ πυροβόλον, ὅπερ ὁ στρατιώτης εἶχε ρίψει παρ' αὐτόν πεσών, καὶ ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ Δεμού.

Ὁ νέος ἔπεσε νεκρός. Οὐδὲ στεναγμὸς ἐξέφυγε τοῦ στόματός του.

Ὁ Ἑρρίκος ὤρμησε κατὰ τοῦ Μωρεβέλ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς εἶχε πέσει ἐπίσης, καὶ τὸ ξίφος τοῦ βασιλέως διετρυπήσεν ἐν πτώμα.

Ἐπρεπε νὰ φύγῃ. Πλήθος ἀνθρώπων εἶχε δράμει ἐκεῖ ἀκούσαν τὸν θόρυβον. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἤρχετο καὶ ἡ περιπόλος. Ὁ Ἑρρίκος ἀνεζήτησε μετὰ τῶν δραμόντων γνωστὸν τι πρόσωπον, φίλον τινά, καὶ αἴφνης ἔρριξε κραυγὴν χαρᾶς ἀγνωρίσας τὸν Λαουριέρον.

— Ἀγαπητέ μου Λαουριέρε, εἶπε δραμὸν πρὸς αὐτόν, σὺς συνιστῶ τὸν Δεμού, καὶ τοι φεβοῦμαι ὅτι οὐδενὸς πλέον ἔχει ἀνάγκην. Φέρετε αὐτόν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν σας, καὶ ἂν ζῆ ἀκόμη μὴ φεισθῆτε ἐξόδων, ἰδοὺ τὸ βελάντιόν μου. Τὸν ἄλλον, ἀφίσετε αὐτόν ἐδῶ εἰς τὴν λάσπην νὰ σαπίσῃ ὡς ἀκύλος.

— Ἄλλὰ σεῖς; εἶπεν ὁ Λαουριέρος.

— Ἐγὼ ἔχω νὰ ἀποχαιρετήσω κῆποιον. Τρέχω καὶ ἐντὸς δέκα λεπτῶν θὰ ἦμαι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ἐχετε ἐτοιμοὺς τοὺς ἵππους μου.

Καὶ ὁ Ἑρρίκος ἔδραμεν εἰς τὴν παρὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀγίου Ὁρωρίου μικρὰν οἰκίαν. Ἄλλ' εἰς τὴν ἄκρην τῆς ὁδοῦ Grenelle ἔστη ἔντρομος.

Πλήθος πολὺ ἦτο συνηγμένον ἐνώπιον τῆς θύρας.

— Τί συνέβη ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεύς τῆς Ναβάρρας.

— Ὡ! ἀπήνησεν εἰς ἐκ τῶν τοῦ πλήθους, μέγα δυστύχημα, κύριε. Ὁραὶς νεανίας ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ σύζυγου της, εἰς τὸν ὅποιον εἶχον πέμψει ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας εἰδοποιοῦν αὐτόν ὅτι ἡ σύζυγός του εὕρισκετο ἐδῶ μετὰ τινος ἔραστοῦ.

— Καὶ ὁ σύζυγος; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἐφυγε.

— Ἡ δὲ σύζυγος;

— Εἶναι ἐδῶ.

— Νεκρά;

— Ὅχι ἀκόμη. Ἄλλὰ δὲν θὰ ζήσῃ.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος. Εἶμαι κατηραμένος.

Καὶ εἰσῆλθεν ὀρμητικῶς εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ κοιτῶν ἦτο πλήρης ἀνθρώπων, οἵτινες ἐκύκλουν τὴν κλίνην, ἐφ' ἧς ἔκειτο ἡ πτωχὴ Καρλόττα, φέρουσα δύο διαμπερῆ τραύματα ἐγγχειριδίου.

— Καρλόττα! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος, διασχίσας τὸ πλήθος καὶ γονυπετήσας παρὰ τὴν κλίνην.

Ἡ Καρλόττα ἠνέφξε τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς της καὶ ρήξασα κραυγὴν προσεπάθησε νὰ ἀνεγερθῇ.

— Ὡ! εἶπε, τὸ εἴδενον ὅτι δὲν θὰ ἀπέθνησκον χωρὶς νὰ τὸν ἰδῶ!

Καὶ πράγματι ὡσανεὶ ἐπρόσμενε τὴν στιγμὴν ταύτην, ἐκόλλησε τὰ χεῖλη της ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Ἑρρίκου, ἐψιθύρισε διὰ τελευταίαν φοράν: Σὲ ἀγαπῶ... καὶ ἔπεσε νεκρά.

Ὁ Ἑρρίκος δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ πε-

ρισσότερον χωρίς να ἀπολεσθῆ καὶ αὐτός. Σύρας λοιπὸν τὸ ἐγγχειρίδιόν του ἔκοψε βόστρυχόν τινα τῆς ὠραίας κόμης τῆς καὶ ἐξήλθεν ὀλολύζων.

— Φίλος, ἔως, ἀνέκραζεν ἐξελθών. πάντα μὲ ἐγκαταλείπουσι ταύτοχρόνως.

— Ναί, βασιλεῦ, εἰπέ τις ἀποσπασθεὶς τοῦ πλήθους τῶν περιέργων, ἀλλὰ μένει ὑμῖν ὁ θρόνος.

— Ὁ Ῥενέ! ἀνέκραζεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ναί, ὁ Ῥενέ, βασιλεῦ, ὅστις ἀγρυπνεῖ ἐφ' ὑμῶν. Ἐκεῖνος ὁ ἄθλιος πρὶν ἢ ἐκπνεύσῃ σὰς ἀπεκάλυψεν. Εἰξεύρουσιν ὅτι εἰσθε εἰς Παρισίους. Οἱ χωροφύλακες σὰς ζητοῦσι. Φύγετε, φύγετε!

— Καὶ λέγεις ὅτι θὰ γείνω βασιλεὺς, Ῥενέ; Ἐγώ, εἰς φυγὰς!

— Ἴδετε, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Φλωρεντινός, δεῖξας εἰς τὸν Ἑρρίκον λαμπρότατον ἀστέρα, ἐξερχόμενον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅπισθεν μέλανος νέφους. Δὲν τὸ λέγω ἐγώ. Αὐτὸς ἐκεῖ τὸ λέγει.

Ὁ Ἑρρίκος ἐστέναζε καὶ ἐγένετο ἀφαντος.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ ΜΑΡΙΩ.

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπο ΛΕΙΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἴδια προηγούμενου μυθίου).

— Εἰσθε πολὺ ἀδιάκριτος, Χανούμισσα, ἀπεκρίθη καὶ ἀντιπαρήλθεν.

— Ἀλλάχ! ἔβριχα τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς μου διὰ νὰ μάθω τί συμβαίνει, ἐπιθύρῃσεν ἡ Γκιούλ, μὴ δυναμένη πλέον νὰ καλύψῃ τὴν ἀνησυχίαν, ἣτις ἐτάραττεν αὐτήν.

— Τῇ ἀληθείᾳ, Γκιούλ-Χανούμ, δὲν ἠξέυρω τί νὰ ὑποθέσω διὰ τὴν ταραχὴν σου, εἶπεν ἡ γραῖα γείτων... μήπως τῶ ὄντι ὁ σουλτάνος εἶναι εἰς κίνδυνον;...

— Πολὺ τὸ φοβοῦμαι... Σήμερον τὸ πρωὶ τὸν εἶδον εἰς τὴν Τοκάτην τόσον ὠχρόν... Ἀλλά, εἶπεν ἀφνης ἡ Γκιούλ ὑπεγειρομένη ἐν τῇ ἀμαξίᾳ, ἀναλαβούσα τὴν ἡσυχον πορείαν αὐτῆς καὶ διεθυννομένη εἰς Βέικος! ἂν δὲν ἀπατώμαι, ἰδοὺ ὁ Φαῖδ-Βέης ἔρχεται καλπάζων δρομαίως... Ἄ! διὰ ν' ἀφήσῃ τὸ κοράκι μας ἐνφ' ἐπασχεν ἀκόμη, φαίνεται ὅτι ὁ σουλτάνος εἶναι εἰς κίνδυνον. Στάσου, ἀραμπατίζῃ, θέλω νὰ καταβῶ.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμεῖν τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σταματήσῃ τὰ ὑποζύγια αὐτοῦ ἢ νεῆνις ἐξεπήδησε κάτω, καὶ ἔδραμεν εἰς συνάντησιν τοῦ ἀπὸ ρυτῆρος καλπάζοντος ἰππέως.

— Ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἐτρελλάθη! ἀνεφώνησαν ἔκθαμβοι αἱ Χανούμισσαι.

Πρὶν δ' αὐταὶ συνέλθωσιν ἐκ τοῦ θάμβους των, ἡ Γκιούλ ἦτο πλησίον τοῦ Φαῖδ.

— Φαῖδ-Βέη, ἐγώ εἰμαι, ἐγώ ἡ Γκιούλ-Χανούμ! Πρὸς Θεοῦ, λυπήθητε τὴν ἀνησυχίαν μου, εἶπε μὲ φωνὴν διακεκομμένην ἀπλοῦσα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν νεαρὸν ποιητήν, μετὰ μεγίστου κόπου κατορθοῦντα νὰ κρατήσῃ τὸν δρομαίως βαίνοντα ἵππον του.

— Ὑμεῖς ἐδῶ εἰς τοιαύτην στιγμὴν! εἶπεν ὁ νέος μὲ ἔκφρασιν βαθυτάτης συμπαθείας.

— Ἀπόλετο πᾶσα ἐλπίς;

— Πολὺ τὸ φοβοῦμαι.

— Ὡ Φαῖδ-Βέη, ἐὰν ποτε σὰς ἤμην προσφιλῆς, μίαν χάριν σὰς παρακαλῶ νὰ μοὶ κάμητε... Ὑπάγετε εἰς Τοκάτην βεβαίως;

— Μόλις ἐδαπάνησα μίαν ὥραν διὰ νὰ ἔλθω ἐκ Καμπά-Τάς...

— Σὰς περιμένω ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, καθήμεν ἐπὶ ταύτης τῆς γλοερᾶς κατωφερείας. Δι' ἀγάπην τοῦ Ἀλλάχ, ἔλθετε νὰ μοὶ εἴπητε πῶς εἶναι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης... Πόσον ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἴδω πάλιν!

— Ὅθ' ἀμω ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε, Χανούμισσα! ἐνοῶ τὸν νόνον σὰς καὶ τὸν συμμερίζουμαι...

Καὶ ἀποκαίρειται τὴν Γκιούλ ὁ Φαῖδ-Βέης ἀνάλαβε τὸν πρὸς τὴν καλύβην δρόμον του, ἐνφ' ἡ ἀμαξία ἐπλησίαζεν εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ Σείχ-ούλ-Ἰσλάμ, καθήμεν ἐπὶ τοῦ ἀνθηροῦ γηλόφου, ὃν εἶχε δεῖξει εἰς τὸν νέον.

— Ἐλᾶτε, Γκιούλ-Χανούμ, ἀναβῆτε εἰς τὴν ἀμαξίαν, δὲν κάνετε φρόνιμα, εἶπεν ἡ πρεσβυτέρα τῶν γυναικῶν, ἡ ὥρα εἶναι προχωρημένη καὶ ἡ Ναζίκ, ἡ τροφὸς σὰς, θὰ ἦναι ἀνήσυχος, ἐὰν δὲν ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν τελευταίαν προσευχὴν.

— Τί με μέλλει διὰ τὴν Ναζίκ! ἀνεφώνησεν ἡ ὀρηκτικὴ νεῆνις, περὶ αὐτῆς, ἀλήθεια, πρόκειται ταύτην τὴν στιγμὴν καὶ περὶ τῶν οὐτιδανῶν ἕξών σὰς... Θέλω θὰ μείνω ἐδῶ ἔως οὐ ἐπιστρέψῃ ὁ Φαῖδ-Βέης... Περιμεῖνατέ με, ἂν ἀγαπάτε, εἰ δὲ μὴ, πηγαίνω μόνη εἰς Βέικος.

— Νὰ πάτε μόνη εἰς τὸ Βέικος! Χαμένα τάχετε, ἀγαπητὴ μου Γκιούλ! Κάλιο ἔχομεν νὰ περιμεῖνωμεν ἐδῶ ὅλην τὴν νύκτα χωρὶς οὔτε νὰ φαγωμεν, οὔτε νὰ πῶμεν...

Ἡ γραῖα καδῖνη, βλέπουσα ὅτι ἡ θέλησις τῆς Γκιούλ ἦτο ἀκλόνητος, διέταξε τὸν ἀραμπατίζῃ νὰ παραμερίσῃ τὴν ἀμαξίαν του πρὸς τὴν μίαν τῶν πλευρῶν τῆς ὁδοῦ, καὶ μὴ δυνηθεῖσα ν' ἀποσπάσῃ τὴν θυγατέρα τοῦ Σείχ-ούλ-Ἰσλάμ ἐκ τοῦ μέρους, ὅπου ἐκάθητο, ἀνέβη πάλιν εἰς τὴν ἀμαξίαν ἀγογγύστως, περιμένουσα μετ' ἀπαραμίλλου τουρκικῆς ὑπομονῆς ἵνα παρέλθῃ ἡ φαντασιοπληξία τῆς νεανίδος.

Δὲν περιέμεναν ὁμοῦ τὸσον, ὅσον ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ τις. Πρὶν παρέλθῃ τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ Φαῖδ-Βέης ἀνοιξας τὰς ἐκ τοῦ πλαγίου κίγκλιδας, τὰς παρὰ τὴν ὁδὸν ἐκτεινομένας, διηυθύνθη πρὸς τὴν Γκιούλ-Χανούμ.

Ἡ θυγατὴρ τοῦ Σείχ-ούλ-Ἰσλάμ τὸν εἶχεν ἰδεῖ προσερχόμενον, εἰ καὶ ἐκωλύετο ὑπὸ τοῦ ἐπερχομένου σκότους. Εἶχεν ἐγερθῆ καὶ κατέβαινε πρὸς συνάντησίν του.

Ὁ νέος καὶ ἡ νέα ᾤδυσον μὲ βῆμα πυρετώδες καὶ μετ' ὀλίγον εὐρέθησαν ἀντιμέτωποι ἡ μὲν Γκιούλ λευκὴ ὡς τὸ ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς κάλυμμα, ὁ δὲ Φαῖδ ὠχρός, ὡς ἦτο καὶ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐπληγῶθη.

Ἴδουσθ τὴν κατῆρειαν τοῦ νεανίου ἢ Γκιούλ ἐκλονήθη.

— Ἀπέθανεν; ἠρώτησε μὲ φωνὴν πεπνιγμένην, συννεοῦσα τὰς χεῖρας.

Ὁ Φαῖδ-Βέης δὲν ἀπεκρίθη κατὰ πρῶτον· τὸ βλέμμα του πλημμυρούμενον ὑπὸ δακρῶν ἀπέφευγε τὸ ἀνήσυχον βλέμμα τῆς νεανίδος· τέλος δὲ τῇ εἶπε μετὰ μεγάλης γλυκύτητος καὶ λύπης, ἣτις συνεικίνησεν αὐτήν.

— Ὁ Ἄλλάχ μοὶ ἐπέτρεψε νὰ φθάσω ἐγκαίρως διὰ νὰ δεχθῶ τὴν τελευταίαν πνοὴν σου... Ἡ τόσον εὐγενὴς ψυχὴ τοῦ Ἀβδούλ-Μετζίτ ἀπέπητ' εἰς τὸν παραδεισον προφέρουσα τὸ ὄνομά σου, Γκιούλ-Χανούμ.

Ὁ Φαῖδ-Βέης, ἀναγγείλας τὴν λυπηρὰν ταύτην εἰδήσιν εἰς τὴν ἀγαπητὴν του, ἤνοιγεν αὐθορμήτως τοὺς βραχίονας ἵνα ὑποστηρίξῃ αὐτήν, ἀλλ' αὐτὴ καὶ δὲν ἔτρεμεν. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς διηνεφγμένοι, ἔμενον ξηροί, οἱ δὲ πόδες τῆς ἐφάνησαν προσκεκολλημένοι εἰς τὸ ἔδαφος...

— Δὲν ὑπάρχει πλέον! εἶπε μόνον μετὰ μίαν στιγμὴν. Φαῖδ-Βέη, δύναται μὴ πτωχὴ γυνὴ νὰ λάβῃ τὴν παρηγορίαν νὰ ἐπιθέσῃ στέφανον ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ βασιλέως τῆς; Μοὶ ἐπιτρέπουσι νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν καλύβην;

— Γκιούλ-Χανούμ, θὰ ἔχητε τὸ θάρος; Συλλογίσθητε ὅτι σύμπασα ἡ Αὐλὴ εἶναι ἐκεῖ· ἡ Βελιδέ-σουλτάνα, αἱ πρίγκιπες καὶ οἱ θαλαμηπόλοι... Δὲν φοβεῖσθε νὰ ἐκθέσῃτε τὴν λύπην σὰς εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κακοβούλου ἐκείνου πλήθους;...

— Οὐδὲν φοβοῦμαι τόσον, ὅσον τὸ νὰ φωνῶ ἀγνώμων συνοδευομένης, Φαῖδ-Βέη. Αἱ Χανούμισσαι εἶχον καταβῆ ἐκ τῆς ἀμαξίας κατὰ τὸν διαλογὸν τοῦτον ἐνόησαν ὅτι δυστύχημά τι εἶχε συμβῆ, ὅτε ἡ Γκιούλ-Χανούμ, θεῖσα τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων, ἵνα διακόψῃ πᾶσαν φλυαρίαν, ἔνευσεν αὐταῖς νὰ τὴν ἀκολουθήσωσιν.

ΚΖ

Ἐκ πάντων τῶν μοναρχῶν τῆς Εὐρώπης, ὁ μᾶλλον δυσπρόσιτος, ὁ τοῦ μεγίστου σεβασμοῦ ἀπολαύων, καὶ ὁ περιθάλωτος ὑπὸ τῆς αὐστηροτάτης ἐθιμοτυπίας, εἶναι ὁ σουλτάνος. Ἄλλ' ὅταν ὁ σουλτάνος οὗτος, ἐν τοσαῦτον φοβῶνται, κολακεύουσι καὶ σέβονται, παραδώσῃ τὸ πνεῦμα, τὸ σῶμά του ρίπτεται εἰς μίαν γωνίαν ὡς πρᾶγμα ἀχρηστον καὶ λησμονηθέν.

Δὲν ἐδυσκολεύθη λοιπὸν νὰ εἰσαγάγῃ τὴν Γκιούλ-Χανούμ εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ ἰσσογείου, ὅπου ἔκειτο ὁ σουλτάνος, ἔως οὐ τὸν μεταφέρωσιν ἐπισήμως εἰς τὸ Παλάτιον Σεράγιερ.

Ὁ προθάλαμος ἦτο πλήρης ἀξιοματικῶν καὶ θαλαμηπόλων. Μὲ ὕψος πολυάσχολον, μᾶλλον δὲ δυσανασχετοῦντες ἢ πενθοῦντες, ὠμίλουν περὶ τοῦ νέου σουλτάνου ὡς περὶ παλαιοῦ κυρίου των, ἀνυπομονοῦντες νὰ ἴδωσι τὴν στιγμὴν τοῦ νὰ ἐορτάσωσι τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασιν τοῦ Ἀβδούλ-Ἀζίζ, ἣτις ἐμελλε βεβαίως νὰ ἐπενέγκῃ τὴν αὐξήσιν τῆς μισθοδοσίας καὶ τοῦ βαθμοῦ των.

Δὲν ἔδωσαν προσοχὴν εἰς τὸν δυστυχῆ ποιητὴν καὶ τὴν νεκρὴν σύντροφόν του... Ἐκκστος ἦτο τόσον ἀπησυχλημένος περὶ ἐκτου, ὥστε υἰδὸλω; ἐσκέπτετο περὶ τῶν ἄλλων· πλὴν δὲ τούτου ὁ πρόφην σουλτάνος εἶχεν ἤδη πύσει ἐμπνέων ἀντιζηλίας· ἐν δὲ τῇ Ἀνατολῇ αἱ πένθιμοι ἐκδηλώσεις εἶναι πρᾶγμα ἄγνωστον.

Ἐν αὐτῇ ἐκείνῃ τῇ αἰθούσῃ, τῇ ἀλάφραγα κληρονομίᾳ, ἥς ἡ Γκιούλ εἶχεν ἀνκισκῶσει τὸ πρκαπέτασμα τῆς θύρας, εἶχε κατὰ τὴν τὸ σῶμα τοῦ Ἀβδούλ-Μετζίτ, περιβεβλημένον μὲ τὸ καφτάνιον του. Ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου μετ' ἐκφράσεως ἄκρας ἀνκπύσεως, ὁ σουλτάνος ἐφάνετο κοιμώμενος. Δουλαί τινες γονυπετεῖς ἔκλειον κεκρυμμένοι ὑπὸ τὰ πρκαπέτασμα τῶν θυρίδων. Δύο Τσερκέζοι (ἄξιωματικοὶ Κιρκάσιοι) ἐφρούρου περιπατοῦντες ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω. Πολύφωτος λυχνία μετὰ οὐκὼ λκμπάδων προφυλακτομένων ὑπὸ ὑκλίτων σφαιρῶν, ἐφώτιζον τὸν νεκρικὸν θάλαμον...

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἐβάδιζε παρὰ τῷ Φαῖδ, φέρουσα ἐν ἀγκάλας στεφάνους ἐκ νεκρῶν, συλλεχθέντων ἐνῶ συνωμίλει μετὰ τοῦ σουλτάνου. Ὅτε εἶδε τὸν Ἀβδούλ-Μετζίτ, ἐλύθησαν τὰ γόνατά της καὶ ἀφείσα τὸς στεφάνους καὶ τάνθη, ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νεκροῦ ποιητοῦ.

— Ὅχι, ὄχι, ὁ θάνατος εἶναι πολὺ πρόωρος καὶ πολὺ σκληρὸς, ἐπιθύρισε με φωνὴν πνιγομένην ὑπὸ τῶν λυγμῶν. Τί! πᾶν ὅτι ἡγάπησέ τις νὰ τελειώσῃ οὕτω; Οἱ ὀφθαλμοὶ του, οἵτινες ἐθεώρουν μὲ τόσην ἀγάπην, ἐσβέσθησαν διὰ πνυτός; αἱ χεῖρες αὐταί, αἵτινες ἔσφιγγον τὰς ἰδικὰς μου, εἶναι ἀκίνητοι; ἡ καρδίκα ἐκείνη, ἥτις ἔπκλλε δι' ἐμέ, ἐσταμάτησεν αἴφνης;... Φαῖδ-Βέη, ὀμίλησόν μοι, διότι μοι φαίνεται ὅτι βλέπω φρικτὸν ὄνειρον...

— Ἐγνώριζον καλῶς, Χανούμισσα, ὅτι δὲν ἠθέλετε δυνηθῆ ν' ἀντικρύσητε τὸ τρομερὸν τοῦτο θέαμα, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ Φαῖδ, ἐν ᾧ ἡ νεανίς ἔκρουπε τὸ πρόσωπόν της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ποιητοῦ. Ἄφετε τὸν σουλτάνον νὰ κοιμᾶται ἡ ψυχὴ του περιπίπτει ἤδη ἐπάνωθεν ἡμῶν καὶ μετρῶν τὰ δάκρυα τῶν φίλων του... πηγὴν πικρὰν μὲν ὡς πρὸς ἡμᾶς, πολὺ τιμον δὲ εἰς τὴν καρδίαν του...

— Πιστεύετε ὅτι μᾶς βλέπει καὶ μᾶς ἀκούει, Βέη-ἐρέντη;

— Ἄγνοεῖτε, Χανούμισσα, ὅτι ἐξ ὕψους τοῦ πρκαδείσου οἱ ἀθάνατοι ἐπαγρυπνοῦσιν ἐφ' ἡμῶν;

— Ναι, τὸ γνωρίζω, καὶ μάλιστα μοὶ ὑπεσκέθη νὰ μοὶ εἶναι ὁ ἀγαθὸς μου ἀγγελος.

Ἐνδυναμωθεῖσα, βεβαίως, ὑπὸ τῆς ιδέας ὅτι ὁ σουλτάν Μετζίτ τὴν ἔδλεπεν ἔτι, ἡ νέκ Μουσουλμάνη ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, καὶ βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ Φαῖδ, κατέθηκε παρὰ τὸν σοφᾶν τὴν ἐξ ἀνθῶν συκομιδὴν της.

Ἀφ' οὗ δ' ἐξετέλεσε τὸ ἔργον τοῦτο, ὡσεὶ ὅλα αἱ δυνάμεις της εἶχον συγκεντρωθῆ εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο καθήκον

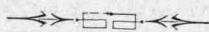
τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τοῦ ἔρωτος, ἡ ἡ θυγάτηρ τῆς ὑποκριτρίας τοῦ θεάτρου ἀνετρέφθησαν ὁμοῦ.

Μετανεχθεῖσα εἰς Βέικος τῇ ἐπιστάσει τοῦ Φαῖδ-Βέη καὶ τῶν γειτονισσῶν της, ἡ θυγάτηρ τοῦ Σείχ-ούλ-Ἰσλάμ κατελήφθη ὑπὸ σφοδρῶ πυρετοῦ. Ὁ δὲ πατήρ αὐτῆς μετ' ὅλην τὴν σφοδρὴν ἀνησυχίαν του, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπέλθῃ τοῦ κοιναίου τοῦ Κάμπα-τάς, διότι αὐτὸς ὄφειλε νὰ ἀνγκνώσῃ τὰς συνήθεις διὰ τὰς αὐτοκρατορικὰς κηδεῖας δεήσεις.

Τὴν ἐπιούσαν, πρῶτῃ, ἐνῶ ἡ αὐγὴ ἐφώτιζε τὰ ὕδατα τοῦ Βοσπόρου, ὁ τουρκικὸς λαὸς ἐξηγέρθη αἰφνιδίως ὑπὸ εἰκοσι καὶ ἐνὸς κκονοβολισμῶν. Ταυτοχρόνως δὲ τὰ πλοῖα ἐσημασιοτολίσθησαν καὶ ὁ πύργος τοῦ Γαλατᾶ καὶ ὁ τοῦ Σερασκεράτου ὕψωσαν τὰς ἐορτασίμους σημαίας των.

[Ἐπιτελεσθεῖσα]

κ.

ΡΟΝΑΛΔΟΣ ΚΑΙ ΜΙΖΕΤΤΗ

ὑπὸ **Albert Delpit.**

[Μετᾶφρασις Δικατερίνης Ζίρκου].

Α'

Ὁ μὲν ἦτο δεκαεπταετής, ἡ δὲ ἡρῖθ-μει δεκαπέντε Μαίους. Ἦσαν δύο μικρὰ πτωχὰ ὄντα ἀπωλοτότα ἐν τῷ ὠκενῷ τοῦ κόσμου. Ὁ πατήρ τοῦ Ρονάλδου, λόρδος Hawksley εἶχεν ἐκπέσει ἐν Ustaritz, ἐν μέσῃ τῇ Βασκωνίᾳ, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος τοῦ πολέμου. Δὲν ἔζησεν ἐπὶ πολὺ. Ἀπολέσας τὴν δευτέραν αὐτοῦ σύζυγον, τὴν μητέρα τοῦ Ρονάλδου τηκόμενος ὑπὸ φθίσεως, ἀπέθνηκε μετὰ ἑξ μῆνας, καταλιπὼν τὸν υἱὸν του εἰς τὰς φροντίδας τοῦ κηρίου ἱερέως τοῦ Ustaritz ἀββᾶ Argainarats. Ὁ πρωτότοκος υἱός, ὁ Ροβέρτος, ἐσπούδαζεν ἐν Ὁξφόρδῃ Ἡ οἰκογένεια ὀλίγον ἐφρόντισε περὶ τοῦ δευτεροτόκου, ἀρκουμένη μόνον νὰ ἀποστέλλῃ τὴν πρέπουσαν χορηγίαν. Καὶ τοῦτο ἦτο τὸ πᾶν.

Παρισίνοὶ τινες θὰ ἐνθυμοῦνται ἀκόμη τὴν μητέρα τῆς Μιζέττης, ἥτις πρῶστα ἐν τῷ θεάτρῳ Varietés. Αὐτὴ ἐδημιούργησε τὴν τρίτην δούλην ἐν τῇ Ὁραία Ἐλένῃ. Τὸ μέρος αὐτῆς δὲν ἦτο ἐκτενές· ἦτο ἀπλῆ ἀπόκρισις. Ἀλλὰ πῶς ἔλεγε τὴν ἀπόκρισιν ταύτην! Τοῦτο ὑπᾶρξεν ἡ τύχη της. Τὴν προσεκάλεσαν ἀμέσως εἰς Πετροῦπολιν, ὅπερ εἶνε τὸ ὄνειρον τῶν γυναικῶν τοῦ θεάτρου.

Νὰ συμπαραλάβῃ καὶ τὴν κόρην της εἰς Ρωσίαν;

Τοῦτο θὰ τὴν ἐστενωχώρει πολὺ. Ἡ Ῥαυμόνδη δὲν εἰδίτασε ποσῶς. Ἐνθυμήθη ὅτι εἶχεν ἀδελφὴν τινα γῆραν λογιστοῦ τῆς χωροφυλακῆς ἐν Ustaritz. Τῇ ἀπέστειλε τὸ παιδίον ὡς δέμα ἐν τάχει. Ἐξείρετος μήτηρ!.... Ἡ χήρα αὐτῆς Urigaray ἦτο ἀγαθοτάτη γυνή, στενωδῶς συνδεδεμένη μετὰ τοῦ κηρίου ἱερέως μετ' οὗ κατ' ἐκάστην ἐσπέραν ἐπικίε βεζίκ. Ὁ ἀββᾶς Argainarats ἀνέλαβε τὴν ἀνατροφὴν τῆς Μιζέττης ὡς εἶχεν ἀνλάβει καὶ τὴν τοῦ Ρονάλδου· καὶ ἰδοὺ πῶς ὁ υἱὸς ὁμοτίμου τῆς Ἀγγλίας καὶ

Τὰ παιδία ἡγαπήθησαν πρκαχρῆμα. Ἦσαν ἀμφοτέρω ξανθὰ ὡς ὄριμοι στάχρεις, ἀλλ' ὁ μὲν εἶχε τὴν κόμην ὑπόξανθον ὡς οἱ ἥρωες τοῦ Τιτιανου, ἐνῶ αἱ χρυσοειδεῖς πλόκαμοι τῆς Μιζέττης ὑπεμίμνησκον τὴν Μοργαρίταν τοῦ Arg Scheffer. Ὁ Ρονάλδος ἦτο ὑψηλός, λεπτός, κομψός· οἱ καταμέλανες σπινθηροβολοῦντες ὀφθαλμοὶ του ἐφώτιζον τὴν σκεπτικὴν λευκὴν μορφήν του. Δεκαετής ὁ παῖς οὗτος ἦτο ἤδη ἐμβριθής. Αἱ φυλαὶ τοῦ Βορρᾶ διακτιροῦσιν ἐν τῇ φαντασίᾳ τοῦ ὀμιχλώδους τῆς πατριδος των. Ὁ Ρονάλδος ἐβυθίζετο εἰς ὄνειροπολήσεις, εἰς παραδόξους συλλογισμοὺς. Ἐρρίκνετο ὡς νὰ ἤθελε νὰ πετάξῃ μακρὰν τῆς γῆς διὰ τῶν πτερυγῶν τῶν ιδεῶν του. Ὁ ἀββᾶς Argainarats δὲν ἐπολέμησε τὴν κλίσειν τοῦ μαθητοῦ του. Ἦτο τόσω δειλός, ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς ἐφημέριος! Βλέπων τὸν οἰκότροφόν του γλυκὺν καὶ φιλεργον, ἤρκειτο ἐπιβλέπων τὰς ἐργασίας του, χωρὶς νὰ καθοδηγῇ αὐτάς. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Ρονάλδος πρῶτως ἀνέγνω καὶ ἐπκνέγων τὰ βιβλία, ἀτινα ἀπῆρτιζον τὴν μικρὰν βιβλιοθήκην τοῦ ἀββᾶ.

Πάντες οὗτοι οἱ Βάσκοι εἶνε ὀλίγον τι ποιηταί. Ζῶσιν ἐν μέσῳ οὕτω θαυμασίας φύσεως, ἔχοντες ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς των τὸν κυκνοῦν οὐρανόν, καὶ εἰς τὸν ὀρίζοντά των τὰ φαῖα Πυρηναικᾶ. Χωρὶς νὰ ἀριθμῆσῃ τις τὰς μυρίας ἀποχρώσεις τῶν ποικίλων παιδιᾶδων αὐτῶν, τὸν εὐτῆχον θροῦν τῶν ποταμῶν καὶ τῶν χειμάρρων, ὅστις ἀπομακρύνει αὐτοὺς ἀπὸ τῆς εὐτελείας τῆς πρκαγματικότητος. Αὐτὴ ἡ μελωδικὴ γλῶσσά των, εἶνε ἐρρυθμὸς τις ποιήσις.... Ὡ! καὶ πάντες σχεδὸν φέρουσιν ἐν τε τῷ ἐγκεφάλῳ καὶ τῇ καρδίᾳ τὴν θερμὴν τοῦ ἡλίου των. Ὅθεν ὁ ἀββᾶς κατεθέλεγετὸ βλέπων τὸν Ρονάλδον ὠχρῶντα εἰς τὰ ὑπ' αὐτοῦ προτιμώμενα βιβλία.

Καὶ ποῖα βιβλία! τὸν Σαίξπηρον, τὸν Οὐσιανὸν, τὸν Βικτωρα Οὐγγῶ, τὸν Goethe· πάντας ἐκείνους, ὧν ἡ μεγαλοφυΐα ἀνυψοῖ εἰς τὰ νέφη. Μικρὸν κατὰ μικρὸν ὁ Ρονάλδος μετέπλασεν εἰς πρκαγματικὸν τὸν ἰδεώδη ἐκείνον κόσμον. Ἐξῆ μετὰ τῆς Ὁφελίας, τῆς Δημοδεμόνας, τῆς Ἐσμερᾶλδης, ἡ τῆς Μοργαρίτας. Ἀλλ' ἐφέρετο ἐκ κλίσεως ἰδίᾳ πρὸς τὰς ἡρωίδας, ὡς ἐδημιούργησεν ἡ μεγαλοφυΐα τῆς ἰδίας πατριδος τοῦ ποιητοῦ.

Ἐνεκα δὲ τῆς συνεχοῦς ταύτης τῶν ἐνοιῶν κοινωνίας, ἐπέισθη ὅτι ἀνήκεν εἰς τὴν οἰκογένειαν ἐκείνην τῶν Σαίξπηρειῶν δημιουργημάτων. Ἡ προτίμησις αὐτῆ ἐφερην ἐτέραν προτίμησιν. Ἠγάπα ἐκείνους, οὗς κατέχει αἰωνίᾳ ὄνειροπόλησις, ὡς τὸν πρίγγιπα Ἀμλέτον. Ἦτο ζηλότυπος πρὸς τὸν Ῥωμαῖον τοῦ ἀπὸ τοῦ πρώτου βήματος συνκνήσαντος τῇ Ἰουλίᾳ. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος θέλει πάντοτε, ὅμοιο! νὰ περιβόλλῃ μὲ σᾶρα τὸ ἰδεώδες αὐτοῦ, κατέστησε παρευθῆς τὴν Μιζέττην ἐνσάρκωσιν τῶν ιδεῶν του.

Ἄ! πόσον ἡ μικρὰ αὐτὴ Μιζέττη εἶχε πρὸς τὴν ἐνεργὸν μᾶλλον ζωὴν γεννηθῆ! Οἱ κυκνοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς γλυκύταται, ἀπέβαιναν ζωηροὶ ὑπὸ θελκτικῆς τινὸς ἐκφράσεως ἀπειθείας καὶ φαιδρότητας. Ὁ γέλωας τῆς ἡχηρῆς ὡς ἀργυροῦς κωδωνίσκος ἀπεκαλύπτε τοὺς μικροὺς αὐτῆς ὀδόντας, λευκοὺς, λεπτοὺς καὶ διαφανεῖς. Πάντοτε ῥοδόχρους, πάντοτε φαιδρὰ, ἔπαιπε πολλὰκις εἰς κόρακας τὸ βιβλίον λέγουσα τῷ Ῥονάλδῳ.

— Ἐλθέ νὰ παίξωμεν!

Καὶ ὁ Ῥονάλδος ἤρχετο καὶ ἔπαιζε, διότι τὸ ἤθελεν ἡ Μιζέττη, ἀλλ' ἄνευ τῆς προθυμίας τῆς φίλης του. Ἐφαίνεται ὡς ἂν ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ μικρὰν τινὰ κόρη. Εἶτα, μετὰ τὸ παιγνίδιον, τῷ ἔλεγε:

— Ἦδη διηγῆθητι μίαν ἱστορίαν.

Ἐκάθηντο τότε πρὸς τὰς ὄχθας τοῦ Νίβας, ἐν κοιλώματι βράχου, ἢ, ὅτε ἦτο πολὺ τὸ καῦμα, ὑπὸ τὸ δάσος τῶν κυανοχρόων ἀρκουθύνων καὶ ὁ Ῥονάλδος διηγεῖτο τὸν ἔρωτα τῆς ὠχρᾶς Δησδεμόνας, ἢ τὰς παραδόξους περιπετείας τῆς θρηνοῦσης Μαρίνης, ἢ ἀκόμη τὴν ἱστορίαν τῆς Ἰωάννας Γρέυ, τοῦ ἀποκοπέντος τούτου ῥόδου ἐν τῇ στιγμή τῆς ἀνθήσεώς του.

— Ἡ σειρὰ μου τώρα! ἐφώνει ἡ Μιζέττη.

Τότε διὰ τῆς μικρᾶς, γλυκείας καὶ μαργαριτωδούς αὐτῆς φωνῆς ἤρχετο ἔσματος, ὅπερ εἶχεν ἀκούσει εἰς τὰς πανηγύρεις εἰς τὰς διαβάσεις τῶν λαθρεμπορίων.

Ἐν τῇ πόλει τοῦ Βορέω
Ἐρθσαν τρεῖς ὄρατα πλοῖα!

Οὕτως ἕκαστον τῶν παιδίων τούτων ἐτήρει τὴν σφαγίδα τῆς καταγωγῆς αὐτοῦ. Ἠσέμα δὲ καὶ κατὰ μικρὸν ἠλικιούνητο, οὐδέποτε χωριζόμενα, καὶ ἀποβαίνοντα ἀνγκαλιὰ τὸ ἐν πρὸς τὸ ἕτερον, ὡς δύο πτηνὰ κελεισμένα ἐν τῷ αὐτῷ κλωβίῳ.

Κατὰ τὸν χειμῶνα διήρχοντο τὰς ἐσπέρας ἐν τῷ προσκυτερίῳ. Πλησίον αὐτῶν ὁ κύριος ἱερεὺς καὶ ἡ κυρία Urigaray μετὰ τοῦ αἰωνίου αὐτῶν βελίκα. Ὁ ἄββας ὑψηλός, λιγνός, ὀλίγον κυρτός ἐκ τῆς ἠλικίας, λίαν δειλὸς δὲν ὠμίλει, ἢ μόνον ὅπως ἀγγέλλει τοὺς πότιστος του, ἢ διὰ φωνῆς πεφοβημένης νὰ εἴπῃ:

— Μ' ἀπάτῃς κυρία Urigaray! Διότι ὄντως ἔκαμνε τούτο ἡ κυρία Urigaray, ἣτις ἦτο παχεῖα, στρογγύλη γυνή, ἐρυθρόχρους, εὐκολος εἰς συγκινήσεις, καὶ κλειουσα ἐκ συγκινήσεως. Εἶχε τὸ χάρισμα νὰ συμπᾶθῃ πρὸς πάντας καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς εὐτυχεῖς.

— Τί κάμνουσι λοιπὸν τὰ καυμένα ἐκείνα ἀμαθῆ παιδία; Ἴδε, κύριε ἱερεῦ, ἕκατόν ἄσσι. Διηγούνηται πάντοτε τὰς μικρὰς καυμένας τῶν ἱστορίας. Δὲν θὰ εἴπῃς ὅτι σὲ ἀπατῶ τὴν φωνὴν ταύτην. Ἴδού, ὁ καυμένος μου γάκτις τοῦ καρρῶ δὲν θέλει νὰ περιμένη τὴν καυμένην του ντάμα-μπαστούνι!

Ὁ ἄββας Argainarats δὲν ἐζήτει ποτὲ νὰ σταματήσῃ τὴν παλίρροϊαν ταύτην τῶν ἀνόστων λόγων, οὐς καθίστα ἔτι μᾶλλον ἄνοστον τὸ τραγικισμὸς τῆς ἐξαι-

ρέτου γυναικός. Ἀλλὰ τί ἐμελλε τὰ παιδία; οἱ ἔκτενεῖς οὗτοι λόγοι τῆς κυρίας Urigaray, καὶ αἱ βραχεῖαι ἀποκρίσεις τοῦ ἄββας Argainarats;

Ὁ Ῥονάλδος καὶ ἡ Μιζέττη ἠμικελιμένοι ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ κιτρίνου βελουδίνου ἀνακλίντρον, διηγούνητο τὸσα εὐμορφα πράγματα.

Ἡ Μιζέττη ἐλάτρευε τὰς ἱστορίας ταύτας, ἃς ὁ Ῥονάλδος διηγεῖτο τὸσον καλῶς, μετὰ λαμπρότων καὶ ἀκτινοβολούντων ὀφθαλμῶν. Τὴν δεκάτην ὥραν, ὅτε ἡ Μιζέττη καὶ ἡ θεῖα τῆς ἀνεχώρουν, ἡ μικρὰ ἐπεχείρει πάντοτε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ διὰ τὴν γραιὴν τὰ διηγήματα, ἅτινα εἶχεν ἀκούσει. Καὶ τότε πλέον ἐκείνη παρεῖχε διέξοδον εἰς τὴν τρυφερότητά της! Ἐλλαίε τακτικῶς διὰ τοὺς ἀτυχεῖς ἠρώτας ἐκείνους καὶ τὰς δυστυχεῖς ἠρωϊκάς. Ἀλλὰ ποῦν μίγμα, μέγιστε Θεέ! Ἐν τῇ κούφῃ ἐκείνῃ κεφαλή! Διότι, ἐννοεῖτε βεβαίως, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ Μιζέττη δὲν ἐνεθυμεῖτο καλῶς τὰ πάντα. Εἰς τρόπον ὅστε ἡ κυρία Urigaray ἀνεμίγνυε τὰ πάντα μετὰ οὐκ ἐπιθυμίας. Ἡ δὲ νύξ ἐπετέλει τὴν σύγχυσιν ταύτην τῶν ἰδεῶν της. Καὶ τὴν ἐπύριον, ὅτε ἡ πτωχὴ γυνὴ ἤθελε νὰ διηγῆθῃ τὰς αὐτὰς ἱστορίας εἰς τὰς γείτονας ἐγενεῖτο κυκλῶν πραγμάτων τῶν μάλιστα παραδόξων.

— Ἡ καυμένη αὐτὴ δεσποινὶς Ἰωάννα Γρέυ, κυρία, ἣτις ἐκαρτομήθη ὑπὸ τοῦ θηρίου ἐκείνου τοῦ Μαρά!...

Ἄλλ' ὑπῆρχε μάλιστα νεανίς τις Πομίνη, ἢ Ἀρεμόνη, (ἢ κ. Urigaray δὲν ἐνεθυμεῖτο τὸσον καλῶς), ἣτις ἀπηγγονίσθη, διότι ἠγάπα ἕνα μαῦρον! Ἐνα μαῦρον! καταλαμβάνετε τούτο; Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ἔχοντες λίαν παραδόξους ἰδέας. Ὅπερ ὅμως δὲν ἐμπόδιζε τὴν γραιὴν θεῖαν νὰ θρηνηῖ ἐν συνειδήσει διὰ τὰς κυρίας ταύτας, ἀκόμη καὶ δι' ἐκείνας αἰτινες ἠγάπων μαῦρους. Μόλις δὲ παρηγορεῖτο ὅτε ἡ δεσποινὶς Ἀρίσπη, ἡ δεσποινὶς τοῦ ταχυδρομείου τῇ ἔλεγε:

— Μὴ θλιβεσαι λοιπὸν τὸσον, κυρία Urigaray. Πάντα ταῦτα εἶνε παραμύθια!

Ἡ Μιζέττη δὲν διεφιλονίκη αὐτὴ τὰς διηγήσεις τοῦ φίλου της. Ἦσαν αὐταὶ λόγοι Εὐαγγελίου. Τὸν ἤκουε κεκηνότως μετὰ θαυμασμῶν μετέχοντος τρυφερότητος καὶ σεβασμοῦ. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι εὐρίσκετο ἐνώπιον ἀνωτέρου προσώπου πλασθέντος ἐκ λεπτοτέρας ἀργίλλου. Ἄλλως ἅπας ὁ κόσμος ἐσκέπτετο σχεδὸν ὡς αὐτὴ.

Αὐτὸς ὁ κύριος ἱερεὺς, ὅτε ὁ Ῥονάλδος ὠμίλει, ἔλεγε συνεχῶς:

— Ἀγνοῶ πῶς τὸ παιδίον τοῦτο λαμβάνει τὰς ἰδέας του, θὰ ἐπίστευέ τις ὅτι τῷ λαλεῖ τις εἰς τὸ οὐς.

Κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους ἡ Μιζέττη δὲν ἐνόησε καλῶς τὴν φράσιν ταύτην. Ἐπίστευε ἀφελῶς ὅτι ὁ φίλος της συναμίλει μετ' ἀοράτων ὄντων. Ἀλλὰ τέλος ἐπέσθη ὅτι ὁ Ῥονάλδος ἐνεπνέετο. Μετ' αὐτῆς μάλιστα εὐρισκόμενος ὠμίλει ὑψηλῇ τῇ φωνῇ. Ἐφευγον ὁμοῦ, κρατούμενοι ἀπὸ τὰς χεῖρας κατὰ τὰς φαιδρὰς τῆς ἀνοίξεως ἡμέρας, τρέχοντες ἀπὸ τοὺς χλοά-

ζοντας ἀγροὺς τοὺς θερμαινόμενους ὑπὸ τοῦ μεδιῶντος ἡλίου. Τότε ἀπὸ πρώϊας μέχρις ἐσπέρας ἠφηνίζοντο. Οἱ χωρικοὶ τοὺς ἐβλεπον νὰ διέρχωνται συνήθως ἐνηγκαλισμένους, ὅτε ὁ Ῥονάλδος ὑπεστήριζε τὴν Μιζέττην κεκμηκυῖαν, ἢ ὁ βουκόλος διέκοπτε τὸ ἔσμα του, ὅπως ἀκούσῃ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ Ῥονάλδου.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν τὸ ἔμφυτον τοῦ ποιητοῦ ἀνεπτύσσεται. Ἀπήγγειλλεν ἐξ ὑπογυίου μελωδικὰ ἔσματα, εἰς γλώσσαν ἄγνωστον εἰς τοὺς πτωχοὺς κατοικοὺς τῆς χώρας, ἅτινα μόνῃ ἡ Μιζέττη ἠνόησι, διότι ὁ Ῥονάλδος τὴν εἶχε διδάξει τὴν ἀγγλικὴν. Κατὰ φαινόμενον ἰκανῶς περὶεργον, ὁ μεῖραξ οὗτος, ἀνατραφεὶς ἐν Γαλλίᾳ, ἐστοιχοῦργει μόνον ἐν τῇ ἐθνικῇ αὐτοῦ γλώσσῃ στίχους πλήρεις ὄνειροπολήσεως ἐν ὑπερηφάνῳ μωρῶν καὶ ἱποτικαῖς ἐννοίαις.

Κατὰ τὸ θέρος ὁ Ῥονάλδος καὶ ἡ Μιζέττη περιεπάτουν ἐν τῷ δάσει ἢ πρὸς τὰς ὄχθας τῶν χειμάρρων. Ἐν μέρει ὅπου ὁ Νίβας στρέφεται, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Κάμπο, τὰ δύο παιδιά εἶχον μικρὰν γωνίαν, ἢν προσετίμων. Ἦτο αὐτὴ ἐν τῷ ὕψει βράχου κεκαλυμμένου ὑπὸ πυκνῶν δένδρων, ἅτινα ἀπετέλουν ἀδιαπέραστον σιαδάκ. Ὅπως φθίσῃ τις μέχρι τοῦ μέρους ἐκείνου, ἔπρεπε νὰ ἀποχωρῆ τὸς συμπεπλεγμένους κλάδους. Ἀπαξ δέ τις ἐκεῖ ἀφικνούμενος εἶχε μαγικὴν πρὸ αὐτοῦ θέαν. Κατωφερῆς δρομίσκος ἀνηρὸς καὶ βρυώδης ἦγε πρὸς κορυφὴν τινὰ, ἐξ ἧς ἐφαίνετο κάτωθεν ὁ ποταμὸς περιδουλούμενος ὡς ἐν ἀθύσσω. Τὴν πρώτην φορὰν καθ' ἣν ἦλθον ἐκεῖ, ἡ Μιζέττη ἠθέλησε νὰ κύψῃ, ὡς ὁ φίλος αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἀφρίζοντος Νίβας, ἀλλ' ἀπεσύρθη ἀποτόμως κάτωχρος, καὶ ἀναρτήθη ἀπὸ τοῦ ὤμου τοῦ Ῥονάλδου, εἶπε:

— Φοβοῦμαι! μὴ ἐπανέλθωμεν πλέον ἐδῶ. Θέλει;

Ἄλλ' ὅμως ἐπανῆλθον καὶ μάλιστα συνελθῶς, καὶ σχεδὸν ὕστερον καθ' ἕκαστην. Ἐκεῖ ἠδυνήθησαν νὰ ἴδωσι καθαρῶς ἐν τῇ ἐκυτῶν καρδίᾳ. Κατὰ τινὰ θερινὴν ἐσπέραν ἦλθον κεκμηκότες, σιωπηλοὶ καὶ στενοχωρημένοι. Ἀπὸ τινος χρόνου ἀνησυχία τις ἐτάρακτε τὰς ἀθῶας αὐτῶν ἀδελφικὰς καρδίας. Ὁ δεκαεξέτης μεῖραξ ἐκείνος ἐρρίγει ἀσπάζόμενος τὴν κόμην τῆς παιδὸς ἐκείνης. Ἡ Μιζέττη ἐμεῖδία πάντοτε, ἀλλ' αἱ θωπεῖαι αὐταὶ τοῦ φίλου της, αἰτινες τὴν κατέθελλον ἄλλοτε, τὴν ἔκαμνον ἤδη νὰ ὠχρῆ ὀλίγον.

Ὁ περιβόητος Ἰωσῆς, ὁ περιφνημὸς λαθρέμπορος, ὁ σεβόμενος καὶ τιμώμενος ἐν τῇ γῶρᾳ, — ὡς πᾶς λαθρέμπορος ἐκτελῶν καλῶς τὸ καθῆκόν του — εἶδεν αὐτοὺς τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ διέρχωνται σιωπηλοὶ, σοβαροὶ ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον.

Τὰ παιδία ἐστάθησαν πρὸ τοῦ οἰκίσκου αὐτοῦ.

Ὁ Ἰωσῆς ἐκάπνιζε τὴν κηνοσύριγγά του σιωπηλῶς, θωπεύων μέγαν κύναν πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ συνεσταλμένον.

— Καλὴν ἐσπέραν κύριε Ῥονάλδε! ἐφώνησε ὁ Ἰωσῆς.

— Καλὴν ἐσπέραν, Ἰωσή! ὑπέλαβεν ὁ Ρονάλδος.

Ὁ νεκρὸς διέκοψε τὴν πορείαν του ἐπ' ὀλίγον. Ἡ λεπτοφυὴς καὶ ὠχρὰ αὐτοῦ κεφαλή, οἱ ὡς μαῦροι ἀδάμαντες λάμποντες ὀφθαλμοὶ του, τὸ ὑπερήφκνον παράστημα, ἐπέβηλλον εἶδος σεβασμοῦ εἰς πάντας τοὺς βάσκους. Ὁ Ρονάλδος ἐμεινεν ὀρθὸς πρὸ τοῦ οἰκίσκου καὶ ἡ Μιζέττη ἐκρέματο διὰ τῶν ἐστυρωμένων αὐτῆς χειρῶν ἀπὸ τοῦ ὤμου τοῦ φίλου της, ἔχουσα ὀπισθεν ἐρριμένους τοὺς χρυσούς αὐτῆς πλοκάμους.

— Αἱ! αἱ! ἐπανελάβεν ὁ Ἰωσή, περιπαιχτεῖτε μοῦ ἀκόμη! εἰςῦρετε ὅτι εἰσθε πλέον μεγάλοι; Ἄλλοτε σὰς ἀπεκάλουν ὁ μικρὸς ἀδελφὸς καὶ ἡ μικρὰ ἀδελφή, ἥδη, θὰ σὰς ἀποκαλοῦν οἱ δύο μικροὶ ἐρασταί.

Ἡ Μιζέττη ἐξερράγη εἰς γέλωτας. Ὁ Ρονάλδος ἐποίησεν ἀπότομον τινα κίνησιν. Ὁ δὲ Ἰωσή προσέθηκεν ἀποτινάσσων ἡσύχως τὴν κόκκινον τῆς καπνοσύριγγός του.

— Καλὸν περίπατον ἐρασταί μου!

Ὁ Ρονάλδος οὐδὲν ἀπαντήσας ἔσυρεν εἰς τὸ δάσος τὴν Μιζέττην, ἣτις ἐγέλα πάντοτε. Ἐκεῖ ἐκάθησαν ὑπὸ τὴν σκιαᾶ καὶ ὁ Ρονάλδος εἶπε τότε διὰ φωνῆς σοβαρῆς.

— Ἐχει δίκαιον, Μιζέττη! Σ' ἀγαπῶ!

— Καὶ τοῦτο σὲ καθιστᾷ μελαγχολικόν; Ἐγὼ τὸ εἰξευρον φίλησόν με...

Καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν ῥοδόχρουν παρεῖαν αὐτῆς καὶ ὁ Ρονάλδος ἐπέθηκεν ἐπ' αὐτῆς φίλημα ἀγνόν, ὡς αἱ καρδίαι τῶν παιδιῶν ἐκείνων, ἐνώπιον τῆς φύσεως, πρώτου μάρτυρος τῶν πρώτων αὐτῶν ἐξομολογήσεων.

— Θὰ ἀγαπώμεθα αἰωνίως! ἐφώνησε μετὰ πυρετώδους ζέσεως ὁ Ρονάλδος. Θὰ σ' ἀγαπῶ ὡπως ὁ Ρωμαῖος ἠγάπα τὴν Ἰουλίαν καὶ ὁ Ἀμλετ τὴν Ὁφελίαν. Ἄν θέλης, θὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ εἰς τὸ δάσος καὶ θὰ ζήσωμεν ἐκεῖ μόνοι.

— Ἐγὼ θέλω πάντοτε, ὅ,τι καὶ σὺ θέλεις, εἶπε φειδρῶς ἡ Μιζέττη.

Καὶ ἔμειναν ἐπὶ μακρὸν θεωροῦντες ἀλλήλους. Κάτω ὁ συρίζων ἀνεμὸς ἐτάραττε τὴν σιγὴν τῆς θερινῆς νυκτός. Τὰ κουφοπτερύγα πτηνὰ ὠλισθαίνον ἐν τῷ ἀέρι, καὶ ἀπὸ κειροῦ εἰς καιρὸν ἠκούετο γλυκὺς ψιθύρος ἐπὶ τοῖς φυλλώμασιν. — Θὰ ἦτο λαγυὸς τίς περιπλανώμενος, ὅστις μετὰ τρόμου ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν γῆν. Ὁ Ρονάλδος εἶχε κατκλιθῆ ἐπὶ τῆς χλόης θλίβων τὰς χεῖρας τῆς Μιζέττης ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του, καὶ ὠμίλει σιγαλῆ τῇ φωνῇ, ὡς ἂν ἐφοβεῖτο μὴ τοὶ τὰ δένδρα ἀκούσωσιν αὐτούς.

— Μιζέττη, ἠγαπήθημεν πρὶν ἔτι γεννηθῶμεν. Αἱ ψυχαὶ πρὶν λαθῶσι σάρκα ἀγαπῶνται ἥδη, ὅταν δὲ συναντηθῶσιν ἐν τῇ ζωῇ, αἰώνιοι τὰς συνδέουσιν ἔρωτες. Ἰδέ, πῶς ἡ τύχη ἠρέμα ὠδήγησεν ἡμᾶς τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἕτερον! Ἐξελέξεν ἡμᾶς ἐκ δύο μεγάλων πόλεων, ὅπως μᾶς ἐνώση ἐνταῦθα, ἐν μέσῳ τῶν ὀρέων τούτων, ἥτις ὑψηλῶν τοῦ ὄνειρου μου. Ὄντα ὡς ἡμεῖς θὰ ἀπέθνησκον ἐν μέσῳ τῶν ὄγκωδων τειχῶν τῶν πόλεων. Ὁ Θεὸς ἔδωκεν ἡμῖν τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς εὐρείας

φύσεως, τὰ ἄσπρα τῶν χειμάρρων καὶ τὰ βάθη τῶν ἀλσῶν.

— Θὰ ἔζων ἐπίσης καλῶς ἐν πόλει, ἂν ἔζων μετὰ σοῦ.

— Ἄλλὰ θὰ ἤμεθα ὀλιγώτερον μόνοι, Μιζέττη. Ἐκεῖ θὰ ὑπάρχωσιν ἄνθρωποι, οἵτινες θὰ σὲ ἔβλεπον καὶ εἰς οὗς ἠδύνασον καὶ μειδιάσει. Καὶ ἔπειτα τί ἄλλο εἴμεθα ἀμφότεροι ἠδύναγκαταλειμμένα ὄρφανά; Δὲν ἔχω παρὰ σὲ καὶ δὲν ἔχεις ἢ ἐμὲ μόνον. Πρέπει διὰ τοῦ ἔρωτός μας νὰ δημιουργήσωμεν κόσμον καὶ εἰς αὐτὸν νὰ ἐγκλεισθῶμεν διὰ βίου.

— Ἐγὼ θέλω πάντοτε, ὅ,τι καὶ σὺ θέλεις, εἶπε διὰ δευτέραν φοράν ἡ παῖς.

Ἡ ἀηδὼν ἤρξατο κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην μέλπουσα ἐγγὺς αὐτῶν τὸ ἄσμα τῆς ἐν τῇ ἀστεροεσῇ νυκτί. Ἡ χλιαρὰ αὐρὰ διήρχετο τὸ δάσος ὡς παρατεταμένος στεναγμὸς. Ὁ Νίβας ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συναυλίαν καὶ ἐγένετο τότε θελκτικὴ τις συμφωνία, μίγμα συγκεχυμένων καὶ ἀρμονικόν, τοῦ ἄσματος τῆς ἀηδῶνος, τῶν στεναγμῶν τῆς αὐρᾶς καὶ τῶν παρατεταμένων ἐκείνων κελυδμημάτων τῶν δύο μικρῶν ἐκείνων ὄντων ἀγνῶν καὶ ἐνθέρμων, ἀγνωστῶν τὸ κακόν, ἅτινα δὲν ἐζήτουν ἐν τῇ ἑαυτῶν ἀγάπῃ ἢ πλειότεραν μακαριότητα διὰ τὰς ψυχὰς των.

Ἡ λεπτὴ σκιαγραφία τῆς Μιζέττης καθαρῶς διεκρίνετο ὑπὸ τὸ φωτεινὸν βᾶθος τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ Ρονάλδος διεπέρασε τὸν βραχίονά του ὑπὸ τὴν ὄσφυν τῆς μικρᾶς αὐτοῦ φίλης, καὶ ἐπκνήθη εἰς τὴν οἰκίαν, χωρὶς νὰ εἴπωσι πλειότερα τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

Καὶ τὸ θελκτικὸν τοῦτο ὄνειρον, ἀνθηρὸν ὡς ἄσμα πτηνοῦ, πλήρες ἀρώματος ὡς δέσμη ληρίων, διήρκεσεν ἐπὶ ἕν ἔτος ὀλόκληρον, ὀλόκληρον ἔτος εὐτυχίας. Οὐδὲν ἠμαύρωσε τὴν ἀγνότητα τοῦ ἔρωτος τούτου, ἦν αἱ ἄγγελοι βεβηχίως ἔβλεπον μειδιῶντες. Ὁ δεκαεπταέτης μεῖραξ ἐκεῖνος, καὶ ἡ δεκαπενταέτης παῖς διήρχοντο τὰς ἀνθρωπίνους ῥυπκρότητας, χωρὶς νὰ κηλιδώσωσι τὴν ἄκραν τῶν πτερυγῶν των. Ταχέως ὁ κόσμος ἐμάντευσε τὸ μυστικόν των, καὶ πῶς ἡ τρυφερότης αὐτῶν ἀπέβη ἔρωτος, ἀλλὰ τοιαύτη φεικὴ ἀγνότης ἀνέδυνεν ἐξ αὐτῶν, ὥστε οὐδεὶς καὶ οὐδεμίαν ἐσκέφθη νὰ μειδιάσῃ ἠκούοντο νὰ ἀποκαλῶσιν αὐτούς οἱ δύο μικροὶ ἐρασταί, χωρὶς οὐδεὶς νὰ τοιμήσῃ νὰ σκεφθῇ τι κακόν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Ἡμῖν βιβλιοπώλης. Αἱ ἐργασίαι μου δὲν ἦσαν εὐχάριστοι. Ἐπῆλθε μάλιστα στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐμπορικὴ μου θέσις διέτρεχε μέγαν κίνδυνον. Περιέμενον μίαν συναλλαγματικὴν χιλίων ἐξακοσίων φράγκων, καὶ οὐδέποτε θὰ λησμονήσω μὲ πύτην δυσκολίαν κατώρθωσα νὰ εὐρω αὐτὸ τὸ ποσόν.

Ἡ συναλλαγματικὴ ἐστάλη, ἀλλ' ἦσαν μόνον ὀκτακόσια φράγκα. Τὸ κατάστημα — ἐν μέγα βιβλιοπωλεῖον τῶν Παρισίων — ἔκαμε λάθος, πρὸς ζημίαν του, ὀκτακοσίων φράγκων.

Ὁμολογῶ ὅτι οὐδαμῶς μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ιδέα νὰ οἰκειοποιηθῶ αὐτὸ τὸ ποσόν. Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα ἦτο εὐκόλον, διότι ἐν τῇ συναλλαγματικῇ ὑπῆρχεν ἡ λέξις πρὸς ἐξόφλησιν. Ἐπειδὴ προστιθέμενη νὰ μετὰβῶ εἰς Παρισίους μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ἐπεφυλάχθην νὰ φέρω ὁ ἴδιος τὰ ἐπιλοιπα ὀκτακόσια φράγκα.

Ὅταν ἐφθάσα παρὰ τῷ βιβλιοπώλῃ, ὁ πρῶτος ὑπάλληλός του μὲ ὑπεδέξατο κακῶς. Τοῦ εἶπον :

— Κύριε, εἰς τὴν τελευταίαν συναλλαγματικὴν σας ἐκάμετε λάθος.

— Λάθος, ἀπήντησεν ἀγερώχως, λάθος! Ἡμεῖς δὲν κάμνομεν λάθος. Ὅπως δήποτε, εἶνε πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ διατυπώσετε τὰς ἀπαιτήσεις σας.

Ζητῶ νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν ἴδιον βιβλιοπώλην, ἀλλ' οὗτος μὲ ὑποδέχεται χειρότερα.

Ὁ οὐδέποτε ἐμπεσὼν εἰς πειρασμὸν ἄς μου ρίψῃ τὸν πρῶτον λίθον. Ἐπὶ δύο ἢ τρία λεπτὰ μὲ κατεδίωκεν ἡ ιδέα νὰ ἀπέλθω μὲ τὰ ὀκτακόσια φράγκα μου.

Πόσα πράγματα θὰ ἠδύναμην ν' ἀγοράσω μὲ αὐτὰ τὰ χρήματα! Ἐνα φόρεμα διὰ τὴν σύζυγόν μου, ἕνα κόσμημα διὰ τὴν πρωτότοκον θυγατέρά μου, παιγνίδια διὰ τὸ ἀγοράκι μου, ἕνα νέον φόρεμα δι' ἐμέ, διότι τὸ ἰδικόν μου ἦτο τετριμμένον, καμπάλιον, καὶ εἰς αὐτὸ ὀφείλω τὴν γενομένην πρὸς ἐμὲ κακὴν ὑποδοχὴν.

Τὸ λέγω ἀνευθυριάστως. Ἄν δὲν ἦμην χριστιανὸς θὰ ἐγενόμην κλέπτης.

Εὐτυχῶς, ἦμην χριστιανός.

— Κύριε, εἶπον πρὸς τὸν βιβλιοπώλην, τὸ λάθος εἶνε πρὸς ζημίαν σας. Χάνετε ὀκτακόσια φράγκα.

Ὁφείλω νὰ τοῦ ἀποδώσω τὴν δικαιοσύνην ταύτην χωρὶς ὑποκρίσιν, χωρὶς προσποιήσιν ἢ συμπεριφορά του διὰ μιᾶς ἀπὸ ἀγερώχου καὶ περιφρονητικῆς ἐγένετο εὐγενεστάτη!

— Κύριε! ἀπήντησε προσφέρων μοὶ κάθισμα— ἰστάμεθα καὶ οἱ δύο ὄρθιοι— εὐαρεστήθητε νὰ καθίσετε. Τὸ ἀπατάσθαι εἶνε ἀνθρώπιον!

Ἐκόμισαν τὰ κατάστιχα, καὶ τῇ βοήθειᾳ τῶν ἐξηγήσεών μου τὸ λάθος ἀνεκαλύφθη. Ὁ πλούσιος οἶκος ἔχανε ὀκτακόσια φράγκα. Τὰ ἐπλήρωσα, ὁ δὲ βιβλιοπώλης μὲ ὠδήγησεν ἀσκεπῆς μέχρι τῆς θύρας τοῦ βιβλιοπωλείου.

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν.]

B*

Τὸ φύλλον πωλεῖται εἰς τὰς ὁδοὺς ἀπὸ τῆς Κυριακῆς μέχρι τῆς Τετάρτης ἀντὶ 10 λεπτῶν. Σειραὶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεως, ὡς καὶ διάφορα παλαιὰ φύλλα, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ.